

Til Folketingets partier

Den 14. oktober 2004

**HUMAN RIGHTS MARCH KVINDER I DIALOG PALÆSTINA - DANMARK - ISRAEL
appellerer til Folketingets partier om at arbejde for en FN-undersøgelse af forholdene i Israels fængsler**

Vi appellerer til Folketinget om at bidrage til at rette verdens opmærksomhed mod fangerne i israelske fængsler. Ifølge en række rapporter¹ fængsles palæstinensere i måneder og år uden anklage og dom. Tortur og seksuel nedværdigelse anvendes systematisk, også over for mindreårige og kvinder, og de fængslede lever under fysisk og psykisk nedbrydende forhold og daglige chikanerier. Tilståelser under tortur anvendes og accepteres i vidt omfang af militærdomstolene.

Israel er et demokratisk land. Men vi frygter, at demokratiet ikke gælder for alle, og at retssikkerhed ikke eksisterer for palæstinensere. Også unge israelske mænd og kvinder, som af samvittighedsgrunde ikke vil gøre militærtjeneste i de besatte områder, fængsles.

Vi appellerer derfor til Folketinget om at benytte en kommende plads i FN's sikkerhedsråd til at arbejde for, at

FN iværksætter en undersøgelse af forholdene i de israelske fængsler med det formål at klarlægge, om Israel overtræder internationale konventioner med hensyn til besættelsesmagters forpligtelser over for sine fanger.

Især bør der sættes fokus på fængslede børn og unge i relation til FNs børnekonvention.

Endvidere bør undersøgelsen omfatte retssikkerheden for israelske militærnægtere.

1000 underskrifter på appellen afleveres den 21. oktober 2004 til Folketingets Udenrigsudvalg.

Med venlig hilsen

Bodil Heingø	Anne Lund	Mathilda Feldthaus	Ingrid Steinitz
bhe@c.dk	anne.lund@ofir.dk	mathilda@feldthaus.dk	ingrid.steinitz@jubiiipost.dk
38 74 17 09	33 31 02 47	48 70 83 84	45 85 95 69

Pluk fra interview med de fængslede børns advokat²

"Hvert år arresterer soldaterne omkring 700 børn" - "Børnene er i alderen 12 -18 år" - "Når jeg endelig møder børnene er de blevet presset til at tilstå. Det hører mere til reglen end undtagelsen, at tilståelser fremtvinges under forskellige former for trusler, mishandling og tortur" - "Børnene oplyser navne på en masse venner og skolekammerater, også nogle, som ikke er sande" - "De fleste drenge vover ikke at fortælle, at de udsættes for seksuelle overgreb, de er bange for, at det skal komme ud, hvilket soldaterne formodentlig ved. Jeg kender børn, som har sagt ja til at blive kollaboratører for at undgå, at soldaterne lader voldtægten blive kendt i barnets vennekreds, hjemme i boligområdet eller i landsbyen."

¹ Se bl.a. Addameer: "Comprehensive Report on Status of Palestinian Political Prisoners (June 2004)"; Defence for Children International/Palestine Section: "Legal Review on Palestinian Child Prisoners for the UN Special Rapporteur, June 2003"; Amnesty International: "Israel and the Occupied Territories, Covering events from January - December 2003".

² Advokat Khaled Quzmar i: "En dag i fängelset - lika lång som ett år - Palestinensiska barns röster", udgivet af Rädda Barnen, Sverige 2003, www.rb.se

» [Grey](#)
» [Black](#)

[home](#) | [archives](#) | [articles](#) | [events](#) | [feedback](#) | [news feeds](#) | [polls](#) | [search](#) | [categories](#) | [my account](#)
Comprehensive Report on Status of Palestinian Political Prisoners (June 2004)
[Nimer](#) | 07/11/2004 - 05:41

» [Factsheets](#), [Incarceration in Israel](#), [Sumoud Newsfeed](#), [Torture in Israeli Prisons](#), [Palestinian Child Political Prisoners](#), [Israeli Military Courts](#), [Palestinian Women PP's](#), [Arbitrary Detention](#), [Palestinian Resistance inside the Prisons](#)

Status of Palestinian Political Prisoners In Israeli Prisons, Detention and Interrogation Centres

June 2004

Prepared by Addameer Prisoners Support and Human Rights Association (Palestine) and Sumoud Political Prisoner Solidarity Group (Canada)

I. Executive Summary

As of the beginning of June 2004, over 7000 Palestinians from the Occupied Palestinian Territories were being held as political prisoners by the Israeli army or police. This figure includes 370 Palestinian children (defined as those under the age of 18 in accordance with the UN Convention on the Rights of the Child) and 103 Palestinian women (including girls). Their conditions of detention are extremely poor, and in some cases, life-threatening. The majority of these detainees are being held in violation of the IV Geneva Convention in prisons outside of the West Bank and Gaza Strip.

In addition to the over 7000 political prisoners held by Israel, thousands of other Palestinians have been detained and released since the beginning of the current Intifada in September 2000.

Israel continues to practice torture and other forms of mistreatment against Palestinian detainees including severe beatings, being tied in painful and contorted positions for long periods of time, psychological abuse, long periods of solitary confinement, and pressure to collaborate with the occupying forces. These abuses are not restricted to Palestinians from the West Bank and Gaza Strip; two Palestinians with Israeli citizenship recently launched a hunger strike following 54 days of detention in inhuman conditions in an Israeli detention center.

Of particular concern are reports from Facility 1391, a secret detention center reportedly in the North of Israel where prisoners report being raped and sodomized by interrogators.

Inside Israeli prisons, Palestinian prisoners frequently report attacks by prison guards including the firing of tear gas inside prisoner's cells, beatings, denial of food and medical treatment and long periods of solitary confinement. Women prisoners report that they have been stripped naked by prison guards and shackled spread-eagled to prison beds in solitary confinement.

A large number of Palestinian prisoners are in urgent need of medical treatment and yet receive little more than basic pain relievers. Prisoners report that provision of medical treatment is often used as another form of coercion against them by the prison authorities.

Increasing attention has been given towards Israel's detention of Palestinian children. In 2002 the UN Committee On the Rights of the Child publicly raised the treatment of Palestinian child prisoners by Israel. Nevertheless, Israel continues to arrest and torture Palestinian children at an unprecedented rate.

Family visits to Palestinian prisoners have been almost impossible since the beginning of the Intifada. When these visits have occurred, family members are forced to undergo a series of humiliating and invasive checks prior to their admittance to the prison where their relative is being held. Furthermore, prisoners are prevented from communicating with their families by phone. Letters are permitted but cannot be sealed and can be read by the administration at any time.

II Distribution of Prisoners and Detention Conditions

There are approximately 7036 Palestinian political prisoners currently held by Israel. This figure includes 370 Palestinian children and 103 Palestinian women.

Approximately 700 of these prisoners are being held in administrative detention. This means they have not been charged with any offence and have not faced trial. Administrative detention orders can be given for up to a 6-month period, and are renewable at the expiration of this time. Some prisoners will be kept for years under administrative detention.

Seven hundred Palestinians in detention are suffering from severe medical problems for which Israel refuses to provide treatment. At least 110 Palestinians have died in Israeli prisons since 1967 due to torture or medical negligence.

In many cases Israeli medical professionals are complicit in the practice of torture and mistreatment. On 20 February 2003, 15-year old Palestinian girl Riham Musa was shot three times at an Israeli checkpoint near Tulkarem. She was taken to an Israeli hospital where she was operated on and part of her large intestine removed. She had both her hands and legs shackled to a hospital bed for two weeks, prevented from seeing any visitors and guarded 24 hours a day by Israeli soldiers during this period. She was to spend 7 months in prison.

The notoriously poor sanitary conditions within Israeli prisons and denial of adequate medical treatment are also used to pressure detainees into collaboration. In a series of interviews with 60 ex-prisoners from the Bethlehem area in 1994, 90 percent of those interviewed claimed that the administration used the denial of medical treatment as a way of recruiting collaborators. One former child prisoner said that prisoners were so well aware that prison hospitals used the threat of withholding treatment to force detainees to collaborate that detainees were reluctant to seek medical treatment for fear of being suspected a collaborator.

There are 24 detention centers in which Palestinian political prisoners are held by Israel. This figures includes 14 prisons and military camps, five detention and holding centers and five interrogation centers. Nineteen of these facilities are located outside of the OPT, meaning that prisoners are illegally transferred outside of the occupied territory.

Prisoners who have been sentenced or who have received administrative detention orders are generally held in a prison. Those who are awaiting trial or interrogation are held in a detention center. Interrogation takes place in the detention center or in one of the five interrogation centers.

Some of these facilities are buildings, while others are merely tents erected within military camps, such as the Ketziot Military Prison Camp in the Negev desert which was re-opened in 2002. Old, threadbare tents have been set up within this detention camp, exposing detainees to extreme weather conditions. Zinc huts house rudimentary hygiene facilities. At Ofer Military Detention Camp, located south of Ramallah, oil soiled hangars formerly used for military vehicles serve as holding areas for hundreds of Palestinian detainees. Negev, Ofer and Megiddo are all infested with flies, parasites, rats and other vermin.

In addition to these 24 facilities, a secret prison known as Facility 1391 is also used by Israel. Facility 1391 is renowned for particular severe methods of torture. The exact location of this prison

is unknown; lawyers and the International Committee of the Red Cross have no access to this facility. A Lebanese prisoner, Mustafa Dirani, who was recently released from Israeli detention and spent 8 years in Facility 1391, is suing the Israeli state for two cases of sexual abuse while under interrogation there.

All detention centers are extremely overcrowded. Detainees often sleep on wooden planks covered by thin mattresses. Blankets distributed are insufficient to meet the needs of each detainee, and are often torn and filthy. Food is inadequate and not sufficient for the number of detainees. Access to toilets is restricted and prisoners are often forced to urinate in bottles inside their cells.

III. Arrest, Torture and Maltreatment

Upon arrest, detainees are usually tightly handcuffed with plastic cuffs and blindfolded. They are not informed of the reason for their arrest, nor are they told where they will be taken. Physical abuse and humiliation of the detainee by Israeli forces is common following arrest and during transfer to the interrogation or detention center.

Around 30 soldiers invaded my home at 2:30 a.m. on 17 August 2001. They searched the home and messed up our belongings, breaking the windows and confiscating our telephone agenda. They took me to the roof of the house for two hours and asked me about people they wanted. After that they took me to the street, blindfolded me and tied my hands with plastic ties behind my back ... When we reached the jeep they pushed me inside and I hit my head on the roof. My brother Abed was inside the jeep. They forced us both to sit on the floor of the jeep ... There were four soldiers who beat us while the jeep drove for about half an hour. They swore and insulted us throughout the journey and threatened to sexually assault us. After that we reached the Military Camp where they took us to the clinic. Then they put us in a yard where we were tied and blindfolded. We spent the whole night outside without food or drink.

Since April 2002 mass arbitrary detentions have become a common practice during curfew. Addameer estimates that over 15,000 Palestinians were detained in this manner during April 2002 alone. Israeli jeeps fitted with loudspeakers drive through Palestinian areas during curfews and call on male residents between a certain age (usually 15-60) to leave their houses and gather in a location for interrogation. Those detained may be kept for days, exposed to the elements, denied adequate food and drink or permission to go to the toilet, beaten and abused. The use of mass arrests has continued into 2004, including in the Gaza Strip.

“ We were all handcuffed and we sat on a pebbly ground. We weren't given any food, and when we asked for water they poured it over us. The handcuffs were tight and when the blindfolds were taken off on our arrival I saw some people with hands black and swollen. We told the soldiers that they were cutting into us and they said there was no alternative. We started to shout and cry, begging them to ease the handuffs. It was very cold and some of us had T-shirts and no shoes. We weren't allowed to go the toilet and had to relieve ourselves there. By 3:30am we were starting to shake and our teeth were chattering with cold.”

Once arrested, Palestinians are taken to a detention or holding center before undergoing interrogation. Based on numerous sworn affidavits, detainees have reported that they have been subjected to attempted murder and rape, and thrown down stairs while blindfolded, amongst many other forms of physical abuse and torture. Common methods include:

- Severe beating, punching and kicking of detainees.
- Being handcuffed for long periods of time in contorted positions. Examples include being cuffed to a small chair or to a pipe hanging from the ceiling.
- Exposure to very loud music, sounds of screaming.
- Sleep deprivation

- Denial of food, water, use of toilet.
- Psychological threats and pressure to collaborate.
- Hooded with a heavy, dirty sack sometimes covered in urine or faeces.
- Sexual abuse or threats of sexual abuse.
- Solitary confinement
- Denial of medical treatment for injuries received during arrest (such as bullet wounds)

IV. Torture Affidavits and Case Studies

1. Mohammed Yassin, 25 April 2004

They took me to the police station and told me to kneel on the floor facing the wall with my hands shackled above my head. Whenever I tried to rest my head against the wall they would prevent me from doing so. I was kept in this position for two hours. After two hours, a soldier brought two pieces of wood and started hitting me on my face and back for an hour and then after that they took me to the interrogation room. When I entered the officer kicked me with his foot on my right thigh and hit me on my face... He told me, "Do you want me to treat you like an animal or human being." I told him, like a human being of course." He sat on the chair and threatened to take his trousers off.

2. Mohammed Abu Rish, 25 April 2004.

When I entered the police station they led me to the second floor, my eyes were covered and I was handcuffed. Haim and another officer told me to kneel and arch my back. My hands were tied above my head and I was forced to face the wall. Each time I lost my balance they would hit my head on the wall or the door. I was kept like that for several hours and then taken to interrogation where one of the interrogators hit me with a cane on the right hand side of my neck. I felt unbalanced and he hit me another time after they asked a question and I didn't answer. I felt that I couldn't breathe and I couldn't see well... The officer took me to interrogation twice - each time 1 ½ hours. The same interrogator punched me frequently and threatened me with the cane that was placed on the desk. I felt as though I was going to faint the whole time I was being hit on the head... During the interrogation, the interrogator wrote a confession in Hebrew, and forced me to sign it without providing a translation. At the end of the confession he had written in Arabic that I had not been beaten. Following that, I was taken by jeep to Etzion. During the transfer, the soldier instructed me to raise my hands. When I dropped them I was beaten severely on his body. This continued the whole journey to Etzion.

3. Adel Jamil Al Hidmeh 8 November 2002

For the first five days of his interrogation, 'Adel was interrogated in 8-10 hour sessions, with a break during lunch time for no longer than half an hour, and in the mornings for approximately 1 1/2 to 2 hours. Throughout his interrogation, 'Adel was prevented from sleeping, punched and slapped forcefully on the face, hands cuffed and placed in front of his body. He was forced to lie on the floor, placing his legs across the seat of a chair and through the back of the chair, with his legs shackled to the side of the seat back for several hours at a time. He was forced to squat ('gambaz') with his hands cuffed behind his back for several consecutive hours. He was also made to sit on a chair with his hands shackled and raised behind the back of the seat and placed on a table behind him for 8 hours. On other occasions, his interrogators shackled his arms just below his elbows and squeezed the cuffs until the circulation to his lower arms was cut off. On numerous occasions, 'Adel would pass out as a result of the strain to his body, only to be punched and slapped in the face while on the ground and at the same time being told by his interrogators they would remove the cuffs only when he would start talking about the accusations against him and work with his interrogators. At one point, 'Adel lost the ability to move his left eye.

For several days after, 'Adel's interrogators began to psychologically torture him, threatening that

they would deport him, arrest his wife, seal and demolish his home, revoke his Jerusalem ID card, destroy his academic career at Hebrew University and that of his other Arab colleagues, then inform them that their lives had been destroyed because of him. Throughout his interrogation he was told that he would be placed in administrative detention unless he confessed to what they wanted. One of the interrogators threatened that he would personally be responsible for working towards the destruction of his life and the lives of his wife and children, personally ensuring that his reputation would be tarnished to the point that he would want to commit suicide. On another occasion, 'Adel was informed that his wife had been arrested and that she was being held in a prison amongst criminals. He was taken passed a room where his wife was being held in order for him to believe that she had been arrested. (His wife had been detained on two occasions during his interrogation, but was not held overnight.)

4. Anwar Mohammed June 2002.

I spent 40 days in hell. There are no words to describe what I went through. All kinds of torture was practiced on me, from food and sleep deprivation, beatings, inhuman confinement in a concrete box of 6-by-4-feet, isolated for 19 days with no windows and a hole in the floor as a toilet; with disgusting odors, spiders and roaches [crawling] over my face. This box is known as 'The Coffin.' Threats of death, deprivation of clean, warm clothing and my medicine (I have a chronic ear condition), psychological mistreatment and torture. The chair where I was handcuffed and chained with my head covered with a filthy bag, stretched into a contorted position for days at a time, caused my hands to swell as a balloon and they lost all sense of feeling. I lost 40 pounds. I was in agony. All of this was going on while the American consulate was located just a few blocks away from me, and our American flag was flying high in the sky on top of it!

V. Trial and Sentencing

Palestinians from the West Bank and Gaza Strip are tried under Israeli military law, in place since 1967. There are 1,500 military regulations governing the West Bank and over 1,400 governing the Gaza Strip. The Israeli military commander of each region issues military orders. These orders often remain unknown and only become apparent when they are implemented.

Under Israeli military regulations a Palestinian can be detained for up to 8 days without the Israeli military informing the detainee of the reason for his/her arrest and without being brought before a judge. Lawyers are prevented from seeing their clients during the first 2 days of arrest. The army is also not obliged to inform the detainee's family of their arrest or the location of their detention. Military Order 1500, issued on 5 April 2002, increased this period of time to 18 days. In August 2002, the time period was shortened to 12 days, and on 4 August 2003, Military Order 1531 returned the number of days to 8, and allowed for the detention of an individual for 2 days without access to a lawyer. Military Orders change frequently, and are issued by the military commander of the region to serve the objectives of its military occupation.

Palestinians appear before Israeli military courts which are presided over by judges and prosecutors appointed by the Israeli military. This is in contrast to Israeli citizens (including Israeli settlers living in the West Bank and Gaza Strip) who are tried under a different legal system (Israeli civil law).

VI. Lawyers' Visits to Central Prisons

Palestinian lawyers face many difficulties when they visit Palestinian prisoners in Israeli jails. There is no automatic right to visit a prisoner. Instead, visits must be coordinated with the prison administration and a list of prisoners' names and power of attorney must be sent beforehand. The lawyer must then wait one or two days to receive a response.

Once arriving at the prison, Palestinian lawyers are not allowed to wait inside the prison building.

They must submit the names of the prisoners they intend to visit and wait outside the prison for long hours. On 24 June 2004, Addameer's lawyer Mahmoud Hassan had to wait over three hours before being allowed to enter Shatta Prison. Before entering the prison, lawyers are subjected to a personal search, which is sometimes carried out in humiliating manner. They are forced to take off their shoes to be checked electronically.

Recently, lawyers have not been allowed to bring their briefcases with them into some of the prisons such as Askelan Prison. Visits are carried out in special rooms that are restrictive - the prisoner and the lawyer are separated by a physical barrier. They cannot communicate easily and directly but must use an internal telephone. A prison guard who understands Arabic is usually present in the room. The guard often takes notes, despite several decisions by the Israeli High Court stating that this procedure is illegal and that guards must stand at a distance where they can see the prisoner but cannot hear the conversation between the prisoner and the lawyer. However, if a lawyer informs a prison guard of this requirement, a fight usually erupts, and the guard argues that they have received orders from the prison administration to monitor the conversation, with the intention to restrict the prisoner's and lawyer's freedom to speak and argue freely.

Many protests have been submitted to the prison administration regarding these conditions. Recently, a petition was submitted to the Attorney General and the Israeli Prisons Authority regarding the presence and behaviour of prison guards in the visitation room. The officials responded that the guards believed that they were performing their duty but that they would have them stop such behaviour. On 24 June 2004, Addameer's lawyer, during a visit to a prisoner in Shatta, had to interrupt his conversation with his client many times to ask the guard to move away. The guard went away but then returned to listen to the conversation.

VII. Child Prisoners

Three hundred and seventy Palestinian children are currently detained by Israel and over 2500 have been arrested since the beginning of the Intifada in September 2000.

The youngest Palestinian detained in 2003-2004 was 12-year-old Rakan Ayad Nasrat from Jericho who spent several months in prison. He was arrested on 29 September 2003 at a checkpoint in Bethlehem and taken to an Israeli settlement where he was threatened with electric shocks while under interrogation and then placed for 12 days in solitary confinement in a small room measuring 2m by 2m. He was beaten and sexually assaulted. He tried to commit suicide four times including once when he was hospitalized for two days. In an affidavit to Defence for Children International/Palestine Section, Rakan stated:

“because there was no one I could talk to and I felt incredible frightened and scared I tried to commit suicide while being in solitary confinement. On October 12th I was moved to Ofer military prison camp. When I arrived the soldiers asked me to take off my clothes and I was standing in my underwear. Then one of the soldiers took off even my underwear and started to use the metal detector on my naked body. While he was doing that he used his other hand to touch my body concentrating mainly on my back and bottom. This continued for a while and I was crying being terrified that something would happen.”

Before and during interrogation, Palestinian children face extreme physical and psychological pressure to confess and are often pressured to provide information on the political activities of other Palestinians. Seventeen year old Murad Abu Judeh recounts the abuse to which he was subjected prior to his interrogation in December 2000:

[A masked soldier wearing civilian clothes] took me outside, handcuffed me and put a sack on my head. It was raining. A group of soldiers began punching me and they were telling each other to beat me; speaking in Arabic so that I could understand them. Following that two soldiers carried me and

threw me inside a jeep. I fell on someone else in the jeep- another prisoner - and hurt him. The jeep began moving and one of the soldiers started beating us and swearing at us until we reached the Etzion Interrogation Center ... Before I entered interrogation, one of the soldiers threatened that he would return back to my house and destroy it if I didn't confess.

Another 17-year old boy arrested for stone-throwing recounted to B'Tselem, an Israeli human rights organization:

Three more people in masks came into the room. They blindfolded me, put a hood over my head.... They kicked and slapped me. They beat me with a plastic pipe and whatever they could get their hands on. I couldn't see anything because I was blindfolded. I just felt the blows. That lasted ten to fifteen minutes... later they stood me on a chair and handcuffed me to a pipe that was fixed to the wall. They removed the chair from under me and left me hanging in the air, with my handcuffed hands holding onto the pipe and the weight of my body, hanging in the air, pulling my hands downwards. They left the room.

Given the climate of fear and exposure to physical mistreatment and intimidation, most children tend to confess relatively quickly, even if they are innocent. In many cases children sign confessions without a clear idea of what they contain, especially as the confessions are written in Hebrew, a language most Palestinian children do not understand. Indeed, there are many examples of children confessing to an offence in order to escape torture or other forms of maltreatment.

Another particularly disturbing element in this type of coercion, is the attempt to obtain information from children about other activists within their community or even to recruit children as collaborators with the occupying force in exchange for lighter sentences or early release. Child political prisoners are particularly vulnerable to such coercion. Although this aim of Israel's detention of children is recognized within the occupied territories it is rarely discussed publicly. One child described his experience of torture in 1998 as linked with attempts to recruit him as a collaborator:

The interrogators would say, 'If you work with us we'll give you money and let you go otherwise you'll be given a very long sentence.' When I refused they tied me to a small chair with 15-cm legs (kindergarten chair) and tied my hands behind my back and my feet to the chair. They put a filthy sack (with no ventilation) on my head. I was placed in this position for 6-12 hours. Other times I was placed in solitary confinement.

Length of sentencing has also increased for Palestinian child detainees since the beginning of the Intifada. Some examples of sentences given in 2002 are as follows:

- A 17-year old boy convicted of throwing stones, sentenced to 20 months in prison plus 24 months if he should commit the offense again, and a US\$1000 fine.
- A 14-year old boy convicted of throwing stones, sentenced to six and a half months in prison and a US\$500 fine.
- A 16-year old boy convicted of making - not throwing- a Molotov cocktail sentenced to 53 months in prison plus an extra 18 months if he should do it again within the next 5 years.
- A 17-year old boy who threw stones and a Molotov cocktail sentenced to six years in prison.

VIII. Women Prisoners

103 Palestinian women are being held by Israeli authorities as of June 2004. The number has steadily increased over the years of the Intifada. This is the largest number of female detainees held by Israel in two-decades.

Eighteen of these women are mothers, two of them (Mirvat Amin and Manal Ghanem) gave birth

inside while in detention and continue to live with their children inside the prison. There are eight girls inside Israeli jails in addition to a number of women who turned 18 while they were imprisoned.

Israeli prison guards regularly burst into the prisoners' rooms, cut the electricity, shoot tear gas, shut the windows and attack the prisoners. Papers, books and other belongings are confiscated. Female detainees are often placed for long periods in solitary confinement, in some cases for more than 30 days. They are regularly deprived of recreation time outside of their cells. Individual punishments such as restriction on family visits and imposition of monetary fines are also used.

On 13 September 2001, prison guards stormed the cells of the three girl prisoners in Ramle and demanded their belongings for no reason. They took all of the prisoners except adult female prisoner Amne Muna from the room. According to Amne's affidavit, she heard the other girls screaming as they were subject to severe beating. Amne herself was placed in an isolation cell and beaten so severely that the prison nurse described her situation as very dangerous and requiring immediate treatment. Her face was also sprayed with tear gas.

During raids on prisoners' cells, female detainees are often stripped naked and their belongings destroyed.

On the morning of Saturday 25 October 2003, [Amne] Mounah was transferred from her cell at Ramleh Prison to an isolation cell within the same prison. After an hour of being in isolation, a number of prison guards came to her cell and told her to strip in order for them to search her. According to testimony given by Mounah, the prison guards gave her a choice, either she removed her clothes of her own free will, or they would bring a large force of guards to strip her. She refused to strip, particularly as there were male prison guards in the cell. The prison guard told her that they would make the male guards stand behind the door while she stripped, but she again refused.

The prison guards then left, but after an hour returned with a larger force of soldiers and prison guards, headed by "Asher", and began to physically assault Mounah, also forcing her to strip and attacking her with tear gas in the isolation cell. She suffered forceful blows to the waist, back and hands. According to Mounah's testimony, one of the guards, "Shabi", grabbed her by the throat and began to strangle her, at the same time screaming at her "You are a terrorist!" She began to lose consciousness, and also began to bleed from her mouth. At that point, Mounah felt someone pull "Shabi" away from her.

Three hours later, she was transferred to another isolation cell and given a sedative. She received no other medical attention. The prison director visited her in the isolation cell, informing her that she was to remain in isolation for 7 days, charging her that she had attacked 3 prison guards... The isolation cell in which she is being held at Ramleh hospital does not have a toilet, and in order for her to use the toilet or to bathe she must be taken out of the isolation cell in shackles.

Many Palestinian prisoners, including women, are denied adequate medical treatment as punishment for protesting the conditions in which they are being held. Some examples of women prisoners who as of mid-2004 needed urgent medical attention included:

- `Amneh Muna: (27 years old): suffering from ulcer and backache.
- Souna ar-Ra'y: (34 years old): sentenced to 12 years of imprisonment and suffering from a severe case of psychological illness.
- Asma' Abu el-Hayja: (40 years old); an administrative detainee (held without trial or charge) who suffers from brain cancer.
- Abeer Amr: (22 years old) suffers from painful backache and has not received medication for the past two years.
- Manal Ghanem: (28 years old) suffers from Thalassimya

- Ilham Mughraby: has cancer.

Some Palestinian female prisoners have been arrested as a means of placing pressure on their husbands. Asma' Abu el-Hayja, for example, who is 40 years old and is suffering from brain cancer, is being held in an administrative detention in order to pressure her husband who is also under detention. Mrs. Ablaa' Saadat was arrested on 21 January 2003 as she travelled as a Palestinian representative to the World Social Forum in Brazil. Saadat is the wife of the General Secretary of the Popular Front for the Liberation of Palestine (PFLP). She was given four months administrative detention following her arrest. She was told by an interrogator that her arrest was merely a demonstration that 'they' can do whatever they want. She was also told that if her husband had 'blood on his hands' they would kill her children.

To protest against their living conditions and continued abuse from prison guards, Palestinian women political prisoners have regularly organized hunger strikes and demonstrations. Their main demands have been: improvement in their living conditions inside jails; adequate medical treatment; allowing books and newspapers; receiving letters from their families; allowing their families to bring clothes to the jails and the end to invasive body searches.

Appendix I: Selection of Case Studies

1. TYPE OF CASE: Abuse at time of arrest (Palestinian girl child)

Su'ad Ghazal, from Sebastia village, near Nablus in the northern West Bank

Arrested on December 13, 1998

Date of Birth: September 23, 1983

Age at time of Arrest: 15 years old

Current Age: 20 years

Sentenced on: January 21, 2001

Sentence and charge: Su'ad was sentenced to 6 1/2 years in prison, for stabbing an illegal Israeli settler.

Background: On the same day Su'ad was sentenced, the Jerusalem District Court sentenced 37 year old Nahum Korman, an illegal Israeli settler, to 6 months of community service for the brutal killing of 11 year old Palestinian child, Hilmi Shawasheh, in 1996.

Source: Based on affidavit given by Su'ad to Defence for Children International/Palestine Section
Available online at: <http://www.dci-pal.org/prisonweb/suad2.html>

On the morning of Sunday, 13 December 1998, I was arrested at the entrance of Tsvi Shemron settlement. When I tried to leave the place, two settlers in civilian clothes got out of the two cars, which cornered me there, assaulted me and took off my head-cover. They beat me all over my body with their hands and feet. They held me by the hands and pulled me for about 10 meters, until they placed me inside the settlement. There, a crowd of settlers and soldiers started to beat me with rifle butts and boots, as well as with their hands and feet, and all this was accompanied with swearing and spitting. This lasted for about 15 minutes through which I suffered in my joints and head, and from which I still suffer.

Later, they took me in a patrol jeep, where the soldiers put me in their midst, with my hands tied behind me and my eyes covered. When I was in the jeep, I heard people shouting and threatening that they would beat me, but others in the jeep prevented them. They took me to a place unknown to me because of my covered eyes. Then, they moved me to another car. I realized, at that point, that the people in this car were interrogators. Meanwhile, they kept shouting at me to make me feel intimidated, while asking me some questions. Later, I arrived at a place, which I recognized as Kedumim settlement. There, they took me to an interrogation room, which is a soldier's office. As I entered, and as a result of my previous beating, I vomited. Two women searched me thoroughly. In

that office, they started interrogating me with my hands tied behind me and my eyes covered. I answered their questions. My handcuffs were so tight that I bled, so I asked the interrogators to stop interrogating me and to release my hands. They refused. So, I didn't answer their questions. Then one of them took the cover off my eyes, but I refused to answer questions until they would untie my hands. The marks of the handcuffs remained on my hands for more than four months. The interrogation lasted from 9:00 am till 7:00 pm. Meanwhile, they would move me from one room into another. The interrogators provoked me by swearing on Palestinian people and their leaders; Arafat, Yassin, and Habash.

I spent the first 17 days of my arrest in an isolation cell about 1 meter square. My isolation was spent without radio, nor TV, nor clothes. During the first week, in fact the first 10 days, I couldn't take a shower and only when I was moved to another room, was I able to do so. In the cell there was a toilet and I had to spend 23 hours in it. I didn't have any contact with anyone, and was completely isolated from the outside world. The first time my mother visited me was after more than one month of my arrest. In spite of the fact that my father tried more than once to visit me, he was able to do so only after 7 months of my arrest.

2. TYPE OF CASE: Prison guards attack (adult Palestinian female prisoner)

Amneh Muna, affidavit describing September 13, 2001 attack by prison guards. Taken on September 16, 2001 by Attorney A. Pacheco in Ramle - Neve Tirtza prison.

Source: <http://www.ppsmo.org/e-website/Reports-Lawyers/16-9-2001.htm>

“At 9:30 p.m., I was in a separate isolation cell and I heard the other women screaming for me and crying for help that the wardens were about to beat them. I screamed back to them not to worry. I then heard that male wardens had entered their cells while they were handcuffed to the bed. I started to scream and shout. No one answered me. I was so scared for the women. But it's my right to shout. I was all alone, and no was coming to help. I threw the stool at the door and it broke. After an hour, they removed the 2 criminal prisoners who were in the cell next door and left me alone in the section.

Then dozens of fully armed wardens from Ayalaon and wardens from Neve Tirtza – like Yehudit Bafley, the head of the section, Miri Weitzman, the Security officer, the head of the prison, Ofer Malka, Limor and others – opened the door. They tried to attack me with their plastic shields. I tried to protect myself. Next thing I knew, I was on the floor, protecting my head - three men were beating me on my head and on my body.

They sprayed gas on my face. I thought I was going to die. Miri Weitzman sprayed it. I couldn't breathe and I was screaming. One of the policeman started stomping his boot on my hand and I was bleeding and begging him to stop. They put my face to the floor and continued to beat me. Then they grabbed me by my arms and legs and dragged me to the other room. My head was knocking o the floor. My hand was bleeding. Then Miri sprayed me again. I thought I was going to die.

Then they put me on the bed, they tied my hands and legs to the bed – all the while beating me – holding my head and neck in a choking position. I heard one officer say, “It's not necessary to beat her so much – enough.” The plastic handcuffs were so tight and I was put in such a humiliating position. Yehudit Bafley saw my bleeding hand and she hit it again. I screamed in pain. The medic told the wardens that I was bleeding and she has to take care of me. Miri Weizman told the medic to make sure that she reports my injury as a result of the broken chair and to cover up that it was from their beating me.

The beatings and assault lasted for 20 minutes. After a ½ hour, the head of the prison and an officer came. I was crying and I told her my finger was broken and that I needed a doctor ... The medic did not treat me. The officer tried to clean the blood. My finger was very swollen, blue and bleeding all

night. They examined me while I was chained to the bed. From then on until today, three days, I haven't been outside. I've been totally locked up in the cell. Last night was the first time they brought me clean clothes. ... She said that I am in isolation for 7 days because according to her, I told the women prisoners not to stand during the counting even though I myself stood for all the counting...

I am afraid of what will happen next. I am scared for my life. After what they did to me, it is clear that they have a larger agenda against me. I tried for so long to cooperate and to improve the conditions. They have yet to respect us."

3. TYPE OF CASE: Arbitrary detention (adult Palestinian male)

Source: Amnesty International report: "Israel and the Occupied Territories: Mass detention in cruel, inhuman and degrading conditions," May 2002.

<http://web.amnesty.org/library/Index/ENGMDE150742002?open&of=ENG-ISR>

Ahmar Muhammad 'Abd al-Karim, aged 25, arrested in Jenin refugee camp on 9 April 2002, told how all those sheltering in a house with him came out when they saw that houses were being bulldozed around them:

"There were 60 people in the same building, there were three women, a new-born baby, about seven children and five or so old men... the shelling began again and the house next door was being bulldozed. The people in the house decided to leave rather than face the bulldozer. When they left, they gave the sign of surrender. The IDF told them to sit on the ground and place their hands behind their back, their hands were bound with plastic ties. Men were separated from women and taken 10 by 10 and told to strip to their underwear. They were then told to parade around in a circle. We were not blindfolded. We then were marched for about 20 metres and then separated from one another. When we were marching I saw an injured woman who had just one leg. We asked the IDF to help her and get an ambulance. They refused and said not to fear. At that time, I heard shooting coming from the left which lasted about 10 minutes. During this period, the Israeli soldiers were using people as human shields. The soldiers would have us walk in front of them, sometimes with them resting their rifles on our shoulders. At times they were exchanging gunfire and shooting from people's shoulders. After about 10 minutes, we were blindfolded and then taken to a big area. I tried to take off my blindfold to see if friends were with me. I asked about the injured woman and was told that they left the woman there. We were then bound together in groups of five by the hands. We then went about 30 minutes... we were made to then sit on the ground for about 5 minutes. I heard a soldier say to put 20 into four columns. There was a tank in front and one behind, I heard it. It was now late at night. We were gathered in one area and sat in a row. I tried to get off my blindfold with my leg. I was worried I was going to be run over by a tank... they started to beat us on the body and chest with rifle butts... after beating we were seated with our head on our knees with our arms behind our back. We all gathered in a large area near Bir al- Sa'adeh forest, near Jenin outpost. We were all gathered there in our underwear. It was cold. When we asked for blankets, we were beaten. We were not given any water. We were there from about midnight to about 10am. We were then taken to Salem by a bus or something like a truck with chairs. We were taken off the bus one by one and asked for ID and names. They started gathering information then -- names and personal details. One soldier asked who knew Hebrew. I put my hand up. They took off the blindfold. I was given a gallon or so of water which was hot and told to give to the thirsty. There were about 30 or so men there. Because I knew Hebrew, I was asked to tell the soldiers that some people were injured. I was told by the soldiers that they would deal with it later. The water ran out before everyone had a drink. One soldier told me to tell the others that "you fighters don't deserve to live -- you should die". I told him that "we came to you for surrender, we are ordinary people". It was quite hot and some of them tried to lie on the ground but the soldiers told us to put our heads between our legs. There was a man about 68 years old who would not do it so the soldiers beat him with their rifle butts and their boots. We stayed in this squatting position from about 10am until nighttime. We did not have a break. Only when I was pouring water was I allowed to be in a different position. We were at Salem from

Tuesday night until Wednesday night. There was one man with us who had diabetes but there was no medical help provided during this time. I was released at a gas station. I was still blindfolded but with my hands cuffed in the front. When I left the bus I was told not to enter back into Jenin or the camp.

4. TYPE OF CASE: Administrative detention (adult Palestinian male)

Daoud Dirawi, from the Bethlehem area village of Nu'am. Daoud is a child rights lawyer and coordinator of the Juvenile Justice Program of Defence for Children International/Palestine Section.

Date of birth: August 23, 1975

Date of arrest: February 21, 2003

Date of release: January 29, 2004, as part of Hizbullah – Israel prisoner exchange

Daoud was never charged or tried. He was held for almost a year under an administrative detention order. Daoud's first 6 month order was due to expire in August 2003, but was renewed for another six months.

Testimony below is compilation of two documents: Daoud's affidavit provided to the Defence for Children International/Palestine Section (<http://www.dci-pal.org/free/affidavits.html>) attorney and a piece Daoud wrote while in prison (<http://www.dci-pal.org/free/diaries.html>)

I was born on August 23, 1974 in a small village east of Bethlehem. The village is called Nu'man, after the small white flower that grows throughout Palestine in springtime.

On 10 August 2001, as I was returning from a vacation in Jordan with my family, I was arrested by the Israeli authorities and taken to Askalan detention centre. In the two months that I was held there for interrogation, I was repeatedly forced into poses of positional torture, threatened with death and deprived of sleep. One day, as a result of the abuses, I fell very heavily, seriously injuring my spine. I was taken to Al-Afula hospital and then relocated to Magiddo detention centre nearby where, without trial or specific charges, I was given a six-month administrative detention order. Memories of my time in prison continue to haunt me to this day. But the scars are not only in my mind, the pain in my back is an ever-present reminder of the maltreatment I experienced and doctors tell me I will suffer from the pain for the rest of my life.

I was released from Magiddo prison in May 2002 when my administrative detention order expired, and I began working in defence of children's rights. On Friday 21 February 2003, I was in Jerusalem staying at my mother-in-law's home. At 7:30pm I went to buy some medicine for my daughter, Mira, who is two years old. The Border Guards stopped me by Bab al-Zafira and told me that I had entered Jerusalem without permission. They took me to al-Qishle police station at Hebron Gate. On the way to the police station, one of the border guards started verbally abusing me.

When I got to the police station, I was put under 24-hour arrest. At this point I showed them my "family reunification" documents. The police then told me that they had cancelled my arrest order, but that the secret police had decided to arrest me for 12 days. During this time, I also told the police captain how the border guards had treated me and he talked to them officially and stopped them from abusing me.

After this, the border guards took me to the jeep. My legs and hands were tied. They took me to the tunnel checkpoint, southwest of Jerusalem. In the jeep were a driver and two border guards, one called Eyal. The soldier beside the driver continued to assault me verbally. When we reached the tunnel checkpoint, he told the soldiers at the checkpoint that I was a major terrorist who had been arrested in Jerusalem. After that one of the soldiers came from the checkpoint, he was around 40 years old and he hit me on my head. Then the jeep to take me to Atziun detentioin center arrived and they took off my handcuffs because the police wanted them back.

There was one soldier called Strovosky and he pulled me hard out of the jeep and I fell on the ground. He then brought a rope and tied my hands behind my back so tightly it was very painful. Then he pushed me into a pool of water and I fell on my face and he brought a piece of cloth and blindfolded me. I could still see a little bit from under the blindfold. Then the soldiers hit me with their fists and kicked me and one of them poured cold water on me. After 20 minutes, one of the border guards came and kicked me in the stomach and back. Then they carried me and threw me onto the floor of the jeep. Strovosky came and laid me on my back with my hands underneath me. Then he put his feet on my face and the others put their feet on my abdomen. After about 2 km, Strovosky told me in English to hold tight as he wanted to open the door and I might fall. He was laughing. Then he opened the door and I pushed myself to the back so that I wouldn't fall.

After we reached Atziun, I was left outside for about an hour. Then they took me for a medical check in a big car. During the check I was soaking wet because of the rain. My blood pressure was 140/100. They mentioned in the report that I was suffering from a pain in my back. After that they took me to the high car with my hands tied and my blindfold on. I tried to climb into the car, but it was too high. The soldiers pushed me hard and my face struck the corner of the seat. My jaw was dislocated. Then they took me back to the clinic and I stayed there for an hour until they relocated my jaw. When I was taken to the prison compound in Atziun prison, I was supposed to take medicine, but they didn't give me any.

My hands were tied and I was blindfolded from 1.30am to 10.30pm. They untied me twice in order to go to the bathroom and to eat two cucumbers. During this period I was kept in an outside cell. It was raining hard and the cell was not covered. When they changed the soldiers, a soldier called Ashraf took me inside without the captain knowing. He told me that this was the procedure for every new inmate. When the captain came, his name was Mike, I was blindfolded and he put me back into the outside cell and my face struck one of the bars. He insulted me badly, particularly once he knew I was a lawyer.

After that he put me in a cell with 21 other detainees. It was about 5m x 3m. There were mattresses on the ground, and each one was shared by two prisoners. The ground was sopping wet and there weren't enough blankets. The food provided would have fed two people, but it had to suffice for 21. We were treated very badly. One of the orders was that when they opened the window, the detainee must turn to the wall. If he didn't they would take him to the outside cell while he was tied up and blindfolded and beat him for around four hours. I went onto hunger strike as a protest about the situation and the men in two other rooms also went on hunger strike.

I was transported from Atziun to Ofer with 8 other prisoners. Our hands were tied and we were blindfolded and humiliated and insulted by the soldiers. En route, the soldiers had a camera, and they aimed the guns at our heads while another one photographed us.

Today, my village is facing a crisis; it lies in the path of Israel's separation wall. As construction of the wall continues, Nu'man will become completely isolated from surrounding areas and resident of the village will have no option but to leave if they are to make any livelihood.

5. TYPE OF CASE: Severe abuse (adult Palestinian male)

Ghassan Jarrar, aged 42, director of sales in a commercial company and a former administrative detainee, was arrested at his house in Ramallah at 11am on 4 April 2002.

Source: Amnesty International report: "Israel and the Occupied Territories: Mass detention in cruel, inhuman and degrading conditions," May 2002.

<http://web.amnesty.org/library/Index/ENGMDE150742002?open&of=ENG-ISR>

"At around 12 midnight they tied my hands and blindfolded me. I heard soldiers ask: "What's his

status?" and the answer, "There is blood on his hands". One of them beat me on my left leg with a club. I felt as though my leg had broken and I started screaming and he began to beat me heavily with the club. After that the soldier left. After approximately 10 minutes, they began to hit me again. They repeated this around seven or eight times. Then one soldier arrived and began to strangle me with an old sheet while the other soldiers kicked me all over my body especially in the chest and the kidney area. They did this four or five times, and one time I passed out. When they hit me on the head I gained consciousness again. At one point another soldier came... this soldier began to beat me hysterically and loaded a gun he was carrying and pointed it at my head. One of the soldiers yelled, "Don't do it" and dragged him away by force. Then the soldier hit me on the head with the gun. He repeated this sequence several times. I was kept in this situation until approximately 8.15am... [I heard the soldiers discussing killing me] At this moment a bus arrived... The soldiers had to carry me so that I could get into the bus. The bus took me to Ofer detention camp next to Beitunia. ..."

6. TYPE OF CASE: Conditions of detention (adult Palestinian male)

Source: Amnesty International, Medical Concern/Detention Without Charge, AI INDEX: MDE 15/030/2003 17 March 2003

Dr 'Abd al-Fatah Labadeh who was arrested by the Israeli army on 11 March 2003 and detained without charge, described the conditions in Huwwara as follows:

"There are about nine cells in the prison. The one I was placed in measured approximately 3 m by 3 m, had no lights, no toilet and contained six other men. We had small, thin mattresses which were wet as the cell was very damp. There was no heating, and the cell was very cold. There were insufficient blankets to keep us all warm. The only form of daylight was through a window which measured no more than 50 cm by 50 cm. Whilst I was there, we were taken out of the cell three times, for about 10 or 15 minutes each. We were forced to urinate into bottles as there was no toilet, and the only source of water was a small bottle which was filled at meal times . . . The sanitary conditions were very poor. We were unable to clean the room, there were no drinking glasses and no water to wash with. Most of the men had stomach problems such as constipation, stomach cramps and stomach acid."

Appendix II:

Number of Detainees and Prisoners in Israeli Prisons, Detention and Interrogation Centers (figures from Addameer accurate as of June 2004)

Israeli prisons, detention and interrogation centers	Number of Palestinian detainees	Remarks
Ofer Military Camp	780	--includes 150-170 administrative detainees --tents and hangars --under military administration
Ketziot (Ansar 3) Negev Desert	1200	-Includes 500 administrative detainees -tents -military administration
Megiddo	1175	- no administrative detainees (transferred to Ketziot) -tents and cells -military administration
Shatta	408	-Israeli prison authorities
Nafha	840	-Israeli prison authorities
		- Male children under 16 in addition to other

Ha'sharon	70	prisoners
Ayalon	87	-----
Gilboa	650	-----
Telmond	50	-Female detainees -Israeli prisons authorities
Bir Al Sabe'	259	
Hadarim	360	-Israeli prisons authorities
Kfar Yuna	15	-Israeli prisons authorities
Neve Tertza	45	-Israeli prisons authorities -Female detainees
'Askelan	400	-Israeli prisons authorities
Ramle Prison	180	
Ramle Hospital	19	-Israeli prisons authorities
Qaddumim Detention Center	41-45	-collection and dispatching center, including a police station -military administration -lot of movement
Huwarra Interrogation Center	52	Numbers constantly fluctuate Detainees from North West Bank area are held in (Dotan, Salem, Qadummim, Huwwara)
Etzion Detention Center	57	Numbers constantly fluctuate
Erez Detention Center	24	Numbers constantly fluctuate. Detainees from Gaza Strip.
Benyamin Detention Center	70	Numbers constantly fluctuate
Salem Detention Center	50	
Muscobiyeh Interrogation Center 'Askelan Interrogation Center Petakh Tikva Interrogation Center Al Jalameh Interrogation Center	200	Numbers continuously fluctuate in interrogation centers

[add new comment](#) | 995 reads

Release Political Prisoners (Kenya)

Coming Soon!

There will soon be a special resource page information about the Kenyan Political Prisoner group Release Political Prisoners. For now, check out [this introduction](#) to their work.

Sumoud

·[Sumoud Newsfeed](#) (61)

·[Who We Are](#) (2)

·[Get Involved](#) (1)

Palestinian Prisoner Hunger Strike

·[Alternative News and Analysis](#) (4)

- [Communiqués from prisoners](#) (1)
- [Mainstream News](#) (5)
- [Solidarity Actions and Local Press Releases](#) (18)

Activist Resources

- [Factsheets](#) (4)
 - [Graphics](#) (2)
 - [PDF files](#) (1)
- #### Activities and Events
- [Fundraisers](#) (1)
 - [Press Reports](#) (1)
 - [Protests](#) (7)
 - [Public Meetings](#) (2)

Campaigns

- [Resource Pages](#) (1)

Imprisonment in Kenya

- [Kenyan Political Prisoners](#) (1)
- [RPP](#) (1)

Occupation Prisons in Iraq

- [Media Coverage of Torture](#) (25)
- [Women Prisoners](#) (3)
- [Analysis](#) (9)
- [Activist Resources](#) (2)

Palestinian Political Prisoners

- [Incarceration in Israel](#) (23)
- [Torture in Israeli Prisons](#) (11)
- [Palestinian Child Political Prisoners](#) (4)
- [Israeli Military Courts](#) (3)
- [Palestinian Women PP's](#) (5)
- [Arbitrary Detention](#) (4)
- [Palestinian Resistance inside the Prisons](#) (24)

Links

Palestinian Prisoner Organizations and Campaigns

- [Addameer Prisoner and Human Rights Organization](#)
- [Defence For Children International - Palestine Section](#)
- [Palestinian Prisoners Society](#)
- [Popular Committee to Free Hussam Khader](#)
- [Campaign to Free Marwan Barghouti](#)

North American Prisoner Organizations

- [Critical Resistance](#)
- [The Coalition for the Abolishment of Prisons](#)
- [The Jericho Movement](#)
- [Malcolm X Grassroots](#)
- [Anarchist Black Cross](#)
- [Gerald and Maas North American Political Prisoners page](#)

Feedback

Syndicate

Who's new

- [Celtic](#)
- [debhyams](#)
- [Rima](#)
- [wkharuf](#)
- [samsareus](#)

Browse archives

« October 2004

Su Mo Tu We Th Fr Sa

1 2

3 4 5 6 7 8 9

10 11 12 13 14 15 16

17 18 19 20 21 22 23

24 25 26 27 28 29 30

31

Support PP Robert "Seth" Hayes

Robert "Seth" Hayes is a political prisoner supported by Sumoud and members of Autonomy & Solidarity. Seth, a former member of the Black Panther Party and Black Liberation Army has been incarcerated for over 30 years. He is currently suffering from medical neglect, and needs your support now!

For more information about Seth, please click [here](#)

New: Comprehensive Report on Palestinian Prisoners (June 2004)

Addameer Association (Palestine) and Sumoud (Canada) have prepared a comprehensive 20-page report on the situation of Palestinian political prisoners. The report discusses the number of prisoners, where they are being held, their treatment and contains many case studies. The full report can be read [here](#).

Pamphlet on Occupation, Prisons and Torture (May 2004)

Following the release of photographs showing US military personnel torturing Iraqi prisoners in Abu Ghraib Prison, Sumoud and Autonomy & Solidarity have created a pamphlet on "Occupation, Prisons and Torture." The pamphlet analyzes imprisonment and torture in the context of the occupation of Iraq. It argues that torture is a strategy of US imperialism and that the racism involved is nurtured by the logic of war and occupation. The pamphlet includes photos and is ready to print for distribution.

User login

Username:

Password:

Remember me

- [Create new account](#)
- [Request new password](#)

Navigation

- [events](#)
- [recent posts](#)

Top nodes

Today's top:

- [Comprehensive Report on Status of Palestinian Political Prisoners \(June 2004\)](#)
- [The Other Prisoners - Rape of Women Prisoners in Iraq](#)
- [US soldier commits suicide after killing two unarmed Iraqi prisoners](#)
- [Irish Political Prisoners Support Palestinian Hunger Strikers](#)
- [DEMAND AN END TO THE INTERROGATION OF PALESTINIAN PARLIAMENTARIAN HUSSAM KHADER'S INTERROGATION AFTER 16 DAYS OF HUNGER STRIKE](#)

All time top:

- [Pamphlet On Occupation, Prisons and Torture - Analysis and Photos](#)
- [Reports Claim Ghastly Treatment For Women In US Prisons In Iraq](#)
- [The Other Prisoners - Rape of Women Prisoners in Iraq](#)
- [Comprehensive Report on Status of Palestinian Political Prisoners \(June 2004\)](#)
- [Report \(with photos and audio\) of the Palestinian Political Prisoners Day Actions](#)

Latest Articles

- [Resource page on Robert Seth Hayes](#)
- [welcome to sumoud](#)
- [US soldier commits suicide after killing two unarmed Iraqi prisoners](#)
- [Broad Use of Harsh Tactics Is Described at Cuba Base](#)
- [Army pathologist concedes errors in prisoner-abuse case](#)
- [Abu Ghraib interrogator tells his story](#)
- [New Guantanamo Prison Planned](#)
- [Irish Political Prisoners Support Palestinian Hunger Strikers](#)
- [Palestinians end hunger strike](#)
- [Media Release: Toronto Solidarity Hunger Strike with Palestinian Political Prisoners](#)
- [DEMAND AN END TO THE INTERROGATION OF PALESTINIAN PARLIAMENTARIAN HUSSAM KHADER'S INTERROGATION AFTER 16 DAYS OF HUNGER STRIKE](#)
- [Hunger Strike Update: August 31](#)
- [**Toronto Solidarity Hunger Strike with Palestinian Political Prisoners**](#)
- [Hunger Strike Update: August 30](#)
- [Hunger Strike Update: Palestinian Monitoring Group](#)

[more](#)

EN DAG I FÄNGELSET - LIKA LÅNG SOM ETT ÅR

Palestinska barns röster

Mia Gröndahl

Rädda Barnen
Save the Children Sweden

EN DAG I FÄNGELSET - LIKA LÅNG SOM ETT ÅR

Palestinska barns röster

Mia Gröndahl

*Rädda Barnen kämpar för barns rättigheter.
Vi väcker opinion och stöder barn i utsatta
situationer i Sverige och i världen.*

ISBN 91-7321-105-2

Art nr 3014

© 2003 Rädda Barnen

Projektledare:	Eva Láftman / Ulla Blomqvist / Jan Sandberg
Text och bild:	Mia Gröndahl
Grafisk form:	Annelie Rehnström
Tryck:	TemoTryck AB

Innehåll

Förord	7
Intervju med: Odeh Abu Za'anonah	9
Intervju med: Sawsan Abu Turki	15
Grova rättskränkningar mot palestinska barn	20
Intervju med: Ali Hamida	25
Varje år arresteras 750 palestinska barn	31
Barnens advokat, Khaled Quzmar	33
Ett decennium i barnets tjänst	37
Avslutning	38
Referensmaterial	40

Förord

RÄDDA BARNEN ARBETAR FÖR barnets rättigheter i Sverige och i världen. FN:s konvention om barnets rättigheter utgör grunden för Rädda Barnens arbete. Barnkonventionen ger ett barn rätt att uttrycka sina åsikter i alla frågor som rör barnet. Att barn ska få göra sina röster hörda är en av Rädda Barnens viktigaste målsättningar.

På Rädda Barnens uppdrag, sommaren 2003, genomförde journalisten och fotografen Mia Gröndahl ett antal intervjuer med palestinska ungdomar på Västbanken som alla var under 18 år. I den här rapporten får de själva berätta om de grova rättighetskränkningar som de utsatts för i israeliska fängelser och militära arresteringsläger och hur de ser på framtiden.

Barnkonventionens skyddsregler vid frihetsberövande, mot tortyr eller annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning, liksom rätten till ett särskilt skydd under hela den rättsliga processen ska gälla alla barn under 18 år. Men skyddsreglerna tillämpas inte av de israeliska myndigheterna när det gäller de palestinska barnen och ungdomar. I stället gäller särskilda militära lagar som t.ex. gör att barn så unga som 12 år kan frihetsberövas.

Sedan hösten 2000, då den andra intifadan började, har situationen för de palestinska barnen på Västbanken och i Gaza dramatiskt försämrats. Barns rätt till skydd, utbildning och hälsa, till överlevnad och utveckling kränks varje dag. I en rapport från Rädda Barnen och brittiska Save the Children "Growing Up Under Curfew", april 2003, har 380 palestinska barn fått berätta om sin situation. Den bild barnen ger är mycket oroväckande. Ständiga utgångsförbud, militära avspärningar och den israeliska militärens närvaro gör att många barn inte kan eller vågar gå till skolan, träffa kamrater eller gå ut och leka. Isoleringen gör barnen apatiska och deprimerade.

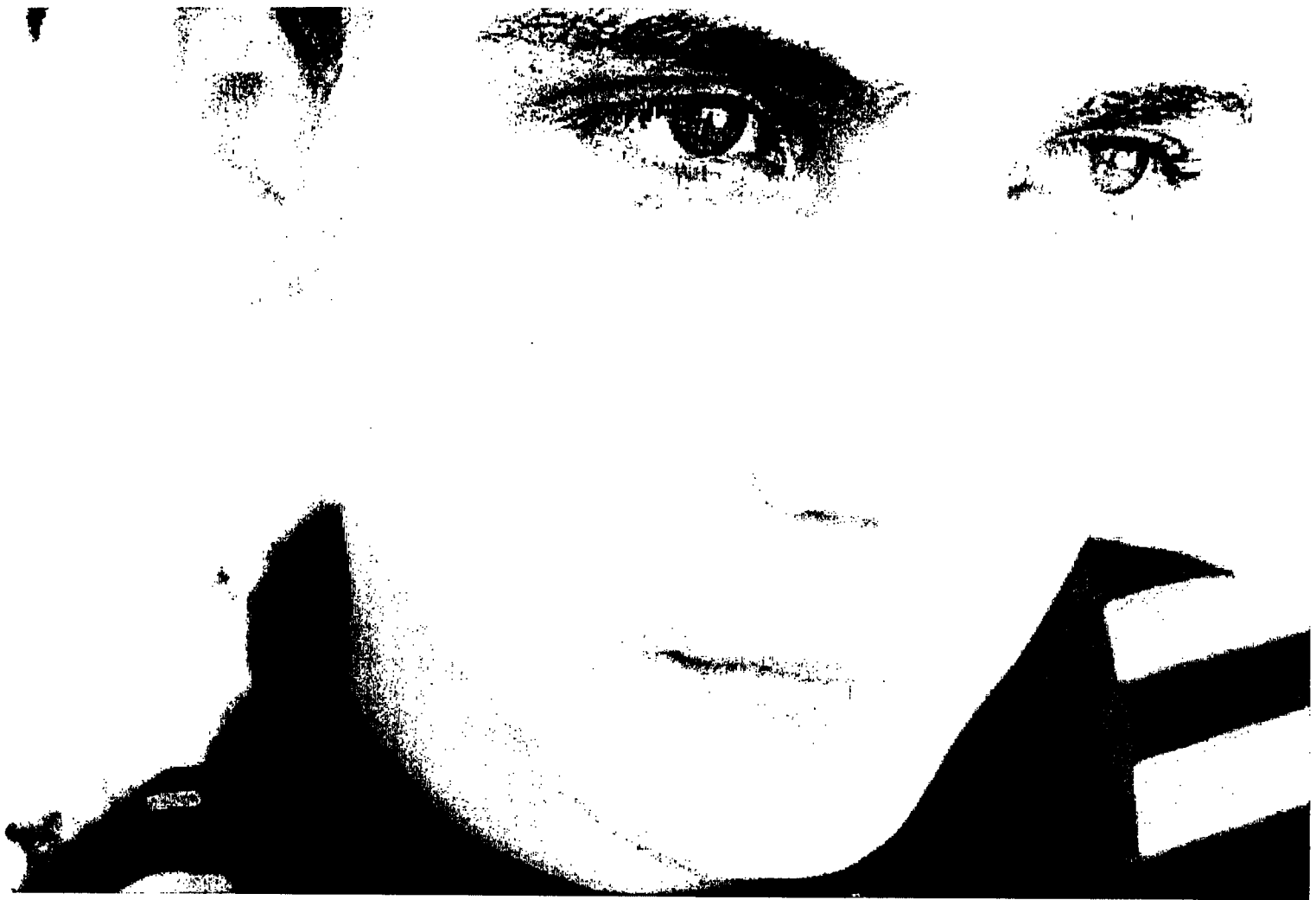
Rädda Barnen vill med den här rapporten ge de palestinska ungdomarna möjlighet att med egna ord berätta om den verklighet de lever i. Men Rädda Barnen vill också bidra till att förändra ungdomarnas situation och arbeta för att de ska få sina rättigheter uppfyllda. Därför ställer vi i rapportens avslutning ett antal krav som riktar sig till politiker, beslutsfattare och till den israeliska regeringen.

Rädda Barnen vill särskilt tacka Defence for Children International - Palestine som gjort rapporten möjlig.

Stockholm den 29 september 2003

Charlotte Petri Gornitzka
generalsekreterare

– Folk spottade på mitt ansikte, säger Odeh. De sparkade och skrek på mig. Men jag kunde inte se dem. Jag hade fortfarande bindeln för ögonen.

Odeh Abu Za'anonah, 15 år:

Ibland kändes en dag i fängelset lika lång som ett helt år. Men efter tio dagar börjar man vänja sig och gråter mindre.

ODEH SITTE I ETT SOFFHÖRN med en liten kudde i famnen. Han ser yngre ut än sina nyss fyllda 15 år. Han har fortfarande ett barns runda kinder och knubbiga fingrar. Medan vi pratar med varandra kramar han hela tiden den mjuka kudden med sina oroliga händer. Odeh klagar över att det gör ont i magen och huvudet nästan varje dag. Ibland orkar han inte gå till skolan. Det onda började när han kom tillbaka till Hebron och försökte leva sitt vanliga liv igen, det som fick ett tvärt avbrott när den israeliska militären arresterade honom en eftermiddag tidigt i våras.

– Jag och mina kompisar var ute och kastade sten på soldaterna, berättar Odeh. Varje gång de kommer med sina gröna militärjeepar och sätter upp vägspärren som hindrar folk här i området att röra sig fritt, så har vi försökt stoppa dem.

I Hebron bor 120.000 invånare. Mitt i hjärtat av denna gamla palestinska stad har en liten koloni på ett 500-tal judiska bosättare slagit sig ner. Deras krav på säkerhet innebär att en större israelisk militärstyrka ständigt befinner sig i staden, en närvaro som blev ännu mer kännbar när det palestinska upproret – intifadan – startade i september 2000. Samma höst slängde Odeh iväg sin första sten mot soldaterna och deras jeepar. Då var han var 12 år.

– Jag var nära att åka fast redan den första gången, säger Odeh. En soldat lyckades slita av mig min jacka, men jag klarade mig.

Odeh visar mig hur stora stenar han brukade kasta. Jag blir förvånad över storleken. De är inte större än att han kan hålla fyra-fem samtidigt i handen. Timmarna innan Odeh blev infångad i våras hade han lyckats träffa två soldater med sina småstenar, ett kast hamnade på en armbåge och det andra rakt i pannan på en soldat. Ingen av soldaterna kom till skada. Men de hade fått upp ögonen för den unge stenkastaren på andra sidan vägkorsningen och en vild jakt startade. Fyra tungt beväpnade soldater satte efter 14-åringen.

– Plötsligt såg jag två andra soldater som kom i andra riktningen, rakt emot mig. Jag försökte rädda mig genom att klättra upp på en mur, men de två soldaterna hann fram och slet tag i mina ben precis när jag var på väg över krönet. Det fanns en järndörr i muren. En av soldaterna kastade mig med full kraft

mot dörren, bankade mitt huvud flera gånger mot det hårda järnet. Den andre soldaten gapade och skrek och körde gång på gång med all sin kraft in kolven till sitt M-16 maskingevär i ryggen på mig. Jag fick så djupa sår av slagen att ärrn fortfarande syns på bröstet och ryggen.

Det våldsamma gripandet var inledningen till en misshandel som skulle komma att vara i 70 dagar. Soldaterna slog bojor runt Odehs händer och fötter, fäste en bindel för hans ögon, och ledde honom till den isreliska bosättningen mitt i Hebron. På vägen dit roade sig en av soldaterna med att sätta krokben för honom, så att han gång på gång snubblade över fotkedjan och föll till marken. Det var en kall februaridag. Men soldaterna lämnade Odeh att stå med bojorna i kylan utanför bosättningspolisstation. Där blev han ett utsatt byte för de israeliska bosättarnas aggressivitet.

– Folk spottade på mitt ansikte, säger Odeh. De sparkade och skrek på mig. Men jag kunde inte se dem. Jag hade fortfarande bindeln för ögonen.

Efter tre förödmjukande timmar fördes Odeh i en militärjeep till den större bosättningen Kiryat Arba, ett par kilometer öster om Hebron. Odeh bad att få ringa hem, men blev nekad. "När du har erkänt dina brott, kan du få ringa", sa en av soldaterna. Innan förhöret satte igång, blev Odeh undersökt av en militärläkare. Det var en rutinkontroll av Odehs hjärta, lungor och blodtryck. Att pojakens kropp var full av sår och svullna blånader, var något som läkaren helt valde att bortse från. Istället tog han struhtag på Odeh och frågade om han kom från Arroub, flyktinglägret som ligger vid vägen mellan Hebron och Betlehem.

– Läkaren hotade mig med mer stryk om jag kom från Arroub, säger Odeh. Varför vill du slå mig? undrade jag. Hans svar var att killarna i Arroub alltid kastade sten på hans bil när han körde förbi.

Efter läkarundersökningen skickades Odeh tillbaka till soldaterna. Det hade hunnit bli sent på kvällen. Men istället för att ge den utmattade 14-åringen en välbehövlig vila inleddes nu ett förhör som varade hela natten. Till att börja med föstes Odeh in på polisstationens toalett. Soldaterna överröste honom med knytnävsslag och sparkar, samtidigt som de uppmanade honom att han skulle erkänna. Men Odeh vägrade medge någonting.

– Då tog en av soldaterna fram en tjock elkabel som han började slå mig med, säger Odeh och knådar prydnadskudden hårt mellan sina händer. Han siktede på mina armbågar, knän, mot kroppens alla leder. Det gjorde hemskt ont när den gummiklädda järnstången träffade, jag är fortfarande blå runt knäna. Men jag bekände ingenting. Då tog soldaten mig om nacken och tvingade ner mitt huvud i toalettstolen. Den var full med bajs och urin. Flera gånger stoppade han ner mitt huvud i den äckliga sörjan, tills jag inte orkade längre och ropade: "Sluta, sluta! Jag ska bekänna."

Odeh bröt dock inte sin tystnad och misshandeln tog vid igen. Efter en stund bytte soldaterna taktik. Nu blev Odeh bjuden på kaffe och en cigarett. Något som han tackade nej till. Kort därpå kom en soldat in i rummet med en hög fotografier med dagsfärskt innehåll. Militärens kamera hade fångat Odeh när han kastade sten, och på en av bilderna kunde han också se sig själv med en molotovcocktail i handen. Ställd inför ett sådant bildmaterial bestämde sig Odeh för att erkänna att han kastat fem stenar. Molotovcocktailen hade han däremot gjort sig av med under flykten.

– Jag fick ett papper som jag skulle underteckna med mitt namn, berättar Odeh. En av soldaterna sa att det var min bekännelse. Men texten var på hebreiska. Jag kan inte läsa hebreiska. Så jag vägrade att skriva på. Då började de slå mig igen och jag kände att de var inte färdiga med mig. De ville få ut ännu mer av mig. Soldaterna försökte få mig att tjalla på mina kompisar, att jag skulle namnge killarna på bilderna, men det gjorde jag inte. Jag sa att jag inte kände dem, att de kom från ett annat kvarter. Till sist hotade de med att de skulle skjuta mig. Jag vet inte om de verkligen hade vågat döda mig, men jag blev rädd för dem. Jag skrev på bekännelsen.

Soldaterna nöjde sig inte med detta. Innan Odeh skulle transporteras vidare till häktet i Gush Etzion, en bosättning utanför Betlehem, tänkte de ge honom en sista bestraffning. Fortfarande utan att ha fått träffa sina föräldrar eller en advokat, låstes Odeh in i en isoleringscell där han tvingades genomlida tortyren att sitta fastbunden på en liten pall i tre dagar – med förbundna ögon och bojar kring händer och fötter.

– Jag fick sitta på pallen dygnet runt, säger Odeh. Jag hade bara tillstånd att resa på mig när jag behövde gå på toaletten. När jag försökte stå upp kändes det som jag inte hade några ben längre, jag hade förlorat all känsel i underkroppen.

Framme i Gush Etzion Detention Center placerades Odeh i en cell med fyra andra minderåriga killar. Etzion är ett av tjugotalet fångläger som upprättats av Israel för att hålla palestinier, misstänkta för brott mot säkerheten, i "administrativt förvar" tills deras fall tas upp inför militärdomstolen. Förhållandena i Etzion är omvittnat svåra. Den israeliska människorättsorganisationen B'tselem kartlade i en rapport 2002 den regelmässiga tortyren som de intagna i Etzion utsätts för, även minderåriga. Oftast är lägret så överfullt att fångarna tvingas packa ihop sig och sova på tunnna och smutsiga madrasser direkt på cementgolven. Ingen får lämna cellen utom vid toalettbesök. Den personliga hygienen blir eftersatt, att duscha är bara tillåtet en gång i veckan, fem minuter i kallt vatten. TV, radio och böcker har man inte tillgång till, att t.ex fortsätta en skolutbildning är omöjligt. Barn brukar slussas vidare till andra läger, men Odeh fick stanna kvar i Etzion hela tiden han satt fängslad.

– Vi var många som var under 15 år i Etzion, minns Odeh. De äldre fångarna var så upprörda över att vi inte blev förflyttade att de gick i hungerstrejk för vår skull. Men det hjälpte inte.

Ingen av dem fick ta emot besök av sina föräldrar. Den enda länken med föräldrarna var advokaten. Varje gång Odeh bad att få låna en telefon och ringa hem, fick han avslag. Odeh hade blivit utsedd av sina fyra cellkamrater att vara den som skulle föra kontakten med fångvaktaren, i varje cell rådde samma system. Ingen utom cellens kontaktman fick tilltala fångvaktaren, för alla de andra gällde regeln att snabbt vända ansiktet mot väggen och hålla händerna på ryggen. Den som bröt mot reglementet eller råkade reta upp fångvaktaren på något annat vis, drabbades hårt. Fångvaktaren tålde inte att Odeh försökte uppnå olika förbättringar för sig och sina kamrater. Han blev ofta slagen och utsattes vid flera tillfällen för tortyr.

– När vi inte fick ringa hem slutade jag äta, säger Odeh. Efter ett par dagars hungerstrejk fick vi använda telefonen, men samtidigt blev jag bestraffad för att jag matvägrat. De satte ögonbindel på mig och tvingade mig att stå i "shah-beh" i nästan tolv timmar, från elva på kvällen till tio på morgonen. När man stått med armarna och benen utsträckta så länge, gör det ont så fort man försöker lyfta en led.

Odeh och hans unga cellkamrater försökte hjälpa varandra att hålla modet uppe. De flesta palestinska barn i 14-årsåldern har nästan aldrig varit hemifrån eller skilda från sin familj. Saknaden efter familjen blir oändligt stor. Sedan gripandet hade Odeh bara mött vuxna som behandlade honom illa, som slog, sparkade, skrek, skrämde, hotade, förödmjukade och sårade honom på alla tänkbara vis. De andra killarna i cellen hade tvingats utstå samma behandling. Ingen av dem orkade eller behövde hålla masken inför de andra. Tårarna rann ofta nerför kinderna i cellen.

– Jag saknade mest min mamma, säger Odeh. När jag äntligen fick prata med henne, efter matstrejken, kunde jag nästan inte säga någonting. Orden fastnade i halsen. Jag bara grät. Men vi fem i cellen försökte trösta varandra hela tiden. Om någon grät och var deppig en dag, sa vi andra: "Kom igen, det är snart över. Det dröjer inte länge förrän du är hemma igen".

Efter närmare två månader i Etzion skulle Odehs fall avgöras i rätten. I domstolen väntade också hans föräldrar, som han inte sett på hela tiden. På väg till rättegången blev Odeh misshandlad av soldaterna i jeepen, där ingen kunde se dem. Odeh, som bar ögonbindel samt hand- och fotbojor, tvingades klämma ihop sig under en fällstol i jeepen. Han kände hur någon hällde kallt vatten på hans rygg, och sedan användes stolsitsen som ett tillhygge mot hans huvud. Om och om igen träffade den med full kraft pannan som sprack upp i blod.

– Jag blödde fortfarande när kom in i rättssalen, berättar Odeh. Min mamma började gråta när hon såg mig. Jag kunde inte heller hålla tillbaka tårarna. Jag berättade för advokaten vad som hänt i jeepen. Men rätten brydde sig inte. Soldaterna fick bara veta att det räckte att jag bar bojorna på väg tillbaka till Etzion, ögonbindeln kunde jag slippa. Det skulle liksom vara någon sorts kompen-sation, att slippa bära den. Vi var flera i jeepen tillbaka till Etzion. Istället

för att släppa in oss meddetsamma, fick vi stå kvar ute i kylan. Där fick vi stå tills en av oss svimmade.

Odehs bekännelse lästes upp i rätten. Hans advokat uppmanade domstolen att ta hänsyn till hans unga ålder och att fallet gällde fem små stenar och innehav av en molotov. En av de tre domarna yrkade på att Odeh skulle straffas med 18 månader i fängelse. Den slutliga domen blev 8 månader. Men redan 10 dagar senare var Odeh frisläppt. Det fanns inte någon plats för honom i de överfulla fängelserna. Nu har Odeh varit hemma hos sin familj i ett par månader. Men mamma Kawkab är orolig för honom. Det är inte samma pojke som före fängelsetiden. Hennes son har ont i kroppen och är rastlös till sinnet. Odeh har lovat sin mamma att han inte ska kasta sten igen. Nästa gång är minimistraffet 5 år. Men Kawkab vågar inte lita på honom. Varje gång den israeliska militären kör in med sina jeepar i kvarteret låser hon dörren om honom.

Sawsan, 16 år

– Frågorna haglade över mig från rummets tre hörn. Jag blev alldeles snurrig i huvudet. Men den fjärde mannen sa inget. Hans roll var istället att slå mig. Om jag inte hann titta på den som frågan kom från, fick jag genast ett slag med kabeln. Det gjorde fruktansvärt ont. Efteråt tvingade de mig att skriva på ett intyg att jag inte hade blivit misshandlad under förhöret.

Sawsan Abu Turki, 16 år:

Det hände saker i fängelset som jag inte kan berätta för min mamma. Jag känner att jag inte kan berätta det för någon.

VI SITTER I VARDAGSRUMMET hemma hos familjen Abu Turki i Hebron. Sawsan, 16 år, och Fatma, hennes mamma, sitter på en av madrasserna som är arrangerade längs tre av rummets gröna väggar. Mor och dotter bär slöja. Men där slutar likheten. Fatma Abu Turki har fött sju barn och lämnar sällan hemmet. Hon lever fortfarande i en sorts chocktillstånd över allt hemskt som hänt de senaste tre åren och ömkar sig över att äldsta dottern har blivit bestulen på sin barndom, hela hennes liv är förstört. Sawsan ber sin mor hålla tyst. "Jag kan berätta själv", säger hon med ett tonfall som låter oss förstå att vi pratar med en ung tjej som redan har tagit kommandot över sitt liv.

Sawsan Abu Turki har tillbringat hela sin barndom i skuggan av konflikten mellan israeler och palestinier. Sedan mitten av 1970-talet, när judiska bosättare ockuperade det första huset i Hebrons centrum, har staden och dess invånare inte upplevt många fridfulla stunder. Många palestinier satte sitt hopp till fredsprocessen som inleddes 1993. Ibland hände det att Sawsan och hennes kamrater lekte med bosätternas barn, om båda grupperna råkade vistas på samma gata. De brukade också heja på varandra när Sawsan var på väg till och från Ibrahimimoskén, den som också fungerar som judiskt bönehus. På barns vis var nyfikenheten större än omgivningens hat. En sommar deltog Sawsan även i ett sommarläger för palestinska och israeliska barn.

- Jag minns fortfarande en sång på hebreiska, säger Sawsan. I början bråkade vi rätt mycket med varandra, retades och kallade varandra för öknamn. Men där var en kille jag gillade. Jag minns inte hans namn. Men det lät arabiskt. Han kunde också prata lite arabiska. Han var snäll. Han hade bruna ögon.

I september 2000 bröt fredsprocessen samman. Sawsan hade hunnit fylla 13 år. Den hösten blev hon attackerad av en grupp bosättare på Hebrons gamla marknad. En nioårig kusin blev vittne till hur bosättarna bussade sina hundar på alla runt omkring och slog på allt som kom i deras väg. Kusinen blev rädd och sprang hem till Sawsans föräldrar och berättade vad som hänt, och de gav sig ut för att leta efter sin dotter. Inte förrän nio timmar senare hittade de henne på ett av stadens sjukhus, blåslagen och med en svår hjärnskakning.

– Jag kommer aldrig att bli riktigt bra igen, säger Sawsan. Men finns det någon som bryr sig? Vem skulle kunna hjälpa mig? Bosättarna har soldaterna och den israeliska lagen på sin sida, ingen lyssnar på en palestinska. Jag kände mig så oerhört förödmjukad, som om vi palestinier inte har något värde alls.

– *Min dotter är väldigt stolt av sig*, inflikar Fatma. Hon har aldrig tillåtit någon att trampa på henne. Redan som liten gav hon tillbaka när hon kände sig sårad och förödmjukad.

Känslan av förödmjukelse, att vara försatt i underläge, lämnade inte Sawsans tankar. Hon, som alltid varit en glad och social person, började dra sig undan kontakten med andra människor. När hon inte besökte sjukhuset för sin regelbundna behandling av skadorna från misshandeln, föredrog hon att stanna hemma. Ofta tänkte hon på bosättarna och soldaterna. Att hon ville hämnas på dem. Ett år efter misshandeln tog Sawsan en kökskniv och stoppade ner den, inlindad i en tygtrasa, bland böckerna i skolväskan. På väg hem från skolan tänkte hon passera den israeliska vägspärren vid bosättningen. Där skulle hon använda kniven.

– Men soldaterna började misstänka mig redan när jag var två meter från vägspärren, säger Sawsan. Jag höll kniven gömd bakom ryggen. Innan jag hann ta fram den, började de skjuta på mig. En soldat siktade mot mitt huvud och två andra försökte träffa mina ben. Jag sprang allt vad jag kunde. Medan kulorna ven runt min kropp försökte jag ta skydd i gamla stans gränder.

Jakten varade i närmare en timme. De tre soldaterna fick förstärkning, sex militärjeepar fullastade med tungt beväpnade soldater anlände till platsen och slog en järn-

ring runt kvarteret där Sawsan desperat försökte hitta ett gömställe. Hon lyckades bli insläppt i ett hus. Men en stund senare stormade militären byggnaden och tog fast henne.

Ute i gränden hade pressen skyndat till. De hade hört talas om jakten på den 14-åriga skolflickan.

– "Knystar du ett ord till journalisterna, är du dödens!" hotade han som förde befälet över soldaterna, säger Sawsan. Så jag vågade inte öppna munnen när jag fördes ut ur huset.

Det var en het sommardag. Sawsan greps när solen stod som högst på himlen. Hon låstes in i en militärjeep och kördes till Kiryat Arba, den israeliska bosättningen som är belägen strax öster om Hebron. Där skulle hon förhöras. Men först fick hon stå ute i solen och vänta en timme, kedjad i bojor kring händer och fötter. Sawsan drabbades av solsting. Det började rinna blod ur näsan.

– Jag bad om en pappersnäsduk, säger Sawsan. Men soldaten jag vände mig till, det var en ung kvinna, vägrade hjälpa mig. Jag fick torka av blodet på min skoluniform.

Efter att ha blivit förhörd på Kiryat Arbas polisstation transporterades Sawsan samma kväll till fängelset Abu Kabir, utanför Tel Aviv. Flera gånger under eftermiddagen hade hon bett att få ringa hem. Hon visste hur oroliga hennes föräldrar måste vara, de var ju vana vid att hon kom hem direkt efter skolan. Men Sawsan fick inte kontakta någon. Hon kände sig väldigt ensam och utsatt när hon fördes in bakom murarna till det stora och mörka fängelset. Det var en skrämmande byggnad. Lika skrämmande var människorna som väntade i förhörslokalen.

– Först hörde jag bara deras röster. Ingen pratade vanligt, rummet ekade av ett högljutt gapande, säger Sawsan. Och när jag blev fri från ögonbindeln, stod jag öga mot öga med fyra muskelberg. De såg inte ut som normala människor. De var stora som hus. Deras svällande armar var fulla med tatueringar. Och de skulle förhöra mig.

Männen var från den israeliska säkerhetstjänsten, Shabak. Tre av männen intog var sitt hörn av rummet. Sawsan ställdes upp mitt i rummet, fortfarande med bojor kring händer och fötter. Den fjärde mannen placerade sig i närheten av Sawsan. I sin hand höll han en kraftig bit elkabel. Innan förhöret började, blev Sawsan beordrad att titta på den som ställde frågan.

– Frågorna haglade över mig från rummets tre hörn, säger Sawsan. Jag blev alldeles snurrig i huvudet. Men den fjärde mannen sa inget. Hans roll var istället att slå mig. Om jag inte hann titta på den som frågan kom från, fick jag genast ett slag med kabeln. Det gjorde fruktansvärt ont. Efteråt tvingade de mig att skriva på ett intyg att jag inte hade blivit misshandlad under förhöret.

Sawsan blev förhörd i 20 dagar i Abu Kabir. Under den tiden satt hon också isolerad i en liten mörk cell, där fanns bara en glugg som släppte in lite ljus. Det fanns inget att göra i den trånga cellen. Sawsan satt mest och tittade ut genom gluggen, fast det fanns inget att se utom fängelsets grå murar. Hon tänkte mycket på sin familj, hur det skulle gå för dem om hon aldrig kom hem igen. Och hon tänkte på skolan, sina kamrater, att hon kom på efterkälken i skolarbetet för varje dag hon satt i fängelset. Men framför allt tänkte hon på att hon inte fick ge upp, att hon måste klara av ensamheten, de råa förhörsmetoderna som inte nöjde sig med Sawsans besked att hon agerat ensam, utan dag för dag upprepade samma frågor: "Vilken organisation tillhör du? Vem skickade ut dig med kniven? Ge oss namnen!" Svårast att hårdna ut var tortyren.

– Det var som att bli korsfäst i en järnsäng, säger Sawsan. Jag försökte göra motstånd men sju till åtta vakter pressade ner mig på rygg mot ett hårt galler. Mina armar och ben sträcktes ut och kedjades fast i sängens fyra hörn. Där fick jag ligga från kvällen till nästa förmiddag. Ligger man i "shabeh", som det heter, kan man inte sova. Varje gång jag försökte röra på kroppen, skavde gallet mot ryggen och de hårda järnkedjorna skar in i mina handleder och anklar. Märker vakterna att det går att röra på sig det minsta lilla, spänner de kedjorna ännu hårdare.

Till sist stod Sawsan inte ut längre. Hon gick i hungerstrejk. När Sawsan inte hade ätit något på en hel vecka steg en av förhørsledarna in i cellen och undrade vad hon höll på med: "Fattar du inte att du kommer att dö"? Därefter gav han henne en ordentlig omgång stryk. Efter de långa och svåra förhørsveckorna i Abu Kabir, fördes Sawsan till militärdomstolen i Beit El. Där fick hon äntligen se sina föräldrar.

– Det var fruktansvärt, säger Fatma Abu Turki. Vi åkte minst tjugofem gånger den långa resan mellan Hebron och Beit El i tron att rättegången skulle äga rum, men varje gång vi kom fram fick vi en ny ursäkt: "Datorerna fungerar inte, vi kan inte hålla några rättegångar idag", eller "det finns inga kvinnliga soldater lediga idag som kan eskortera er dotter hit från Abu Kabir". En gång hade hon transporterats till Beit El, jag kunde se henne inne på gården och ropade hennes namn: Sawsan! Då blev hon slagen av soldaterna. När rättegången äntligen blev av, såg jag märkena kring hennes händer. Handlederna lyste i blått och hade fula sår. Och fotknölnarna var lindade i bandage. Det var enda gången vi träffade Sawsan under hela tiden hon satt fängslad. Men vi fick inte prata med henne, inte röra vid varandra. Bara se på henne.

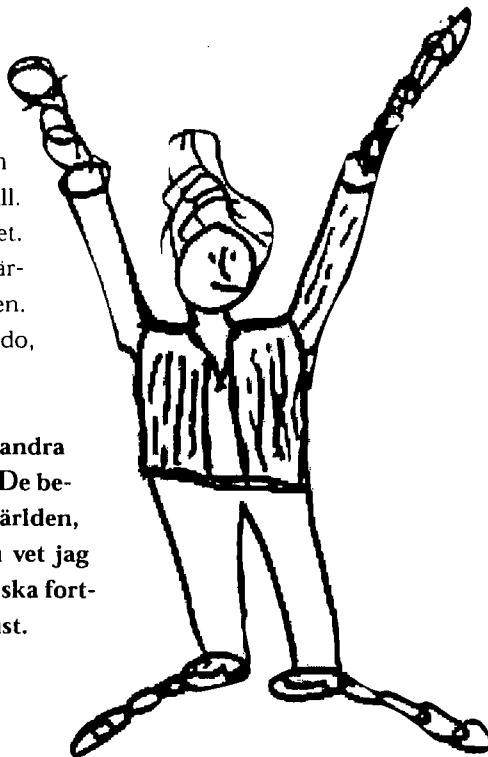
14-åriga Sawsan dömdes till fyra månaders fängelse. De tre månaderna hon redan suttit fängslad, fick inte dras av från straffet. Efter domen överfördes hon till kvinno-fängelset i Ramle, några mil utanför Tel Aviv. Där fick Sawsan dela cell med två andra palestinskor, unga kvinnor som blev ett stort stöd under den fortsatta tiden. Några studier fick hon inte bedriva. När hon bad om skolböcker fick hon två som hon inte kunde läsa, en var på ryska och den andra på hebreiska. Fångvaktarna till-

talade Sawsan sällan vid hennes namn, istället fick hon heta: Förstöraren! Terroristen! Och tortyren från Abu Kabir fortsatte. Nu skedde den även i grupp. Alla tjejerna i cellen kunde spännas fast på samma gång i en rad med järnsängar som stod uppställda i ett särskilt tortyrrum.

– Varje gång en palestinsk attack hade ägt rum mot Israel kom de och hämtade oss, berättar Sawsan. Då ville de hämnas. Vi brottades ner av 15 vakter på järnbäddarna och kedjades fast. En gång trodde jag att en av de andra flickorna hade dött under natten. Hon hade legat i "shabeh" så ofta att kedjorna trasat sönder huden och ätit sig ända fram till benet inne i armen. Men hon klarade sig, hon hade bara svimmat. En annan gång började tjejen som låg bredvid mig att skrika högt. Hon såg hur mina armar hade blivit alldeles blå, själv hade jag helt förlorat känslan i dem och förstod inte vad som höll på att hända. Vakterna blev nervösa och försökte lossa mig snabbt från sängen, när det inte lyckades slet man så hårt i kedjorna kring mina handleder och anklar att såren bara blev ännu djupare.

Sawsan lider fortfarande av skadorna från tortyren. Ett stort bandage är lindat kring ena fotens vrist. När hon kom ut från fängelset blev hon opererad. Men ingreppet misslyckades och får Sawsan ingen specialistbehandling är det stor risk att hon blir handikappad för livet. En stor del av hennes fritid går åt till olika läkarbesök, förutom de nya skadorna från fängelsetiden lider hon fortfarande av huvudvärk och ryggont efter bosättarnas överfall. Men Sawsan har inte tappat modet. Hon är fast besluten att leva ett värdigt och innehållsrikt liv i framtiden. Tiden i fängelset var inte bara av ondo, säger hon.

– Jag lärde mig mycket av de andra flickorna i cellen, fortsätter hon. De berättade om samhället och omvärlden, sånt som jag inte kände till. Nu vet jag vad jag ska göra med mitt liv. Jag ska fortsätta studera. Jag vill bli journalist.

Sawsans teckning av "shabeh"-positionen.

Grova rättskränkningar mot palestinska barn

Palestinska barn som arresteras av den israeliska militären utsätts ofta för förhörsmetoder som innebär grym, omänsklig eller förnedrande behandling som är jämförelsebart med tortyr. Många andra barn vittnar också om hur de plågats under fängelsetiden. En förekommande metod i de israeliska fångelserna är den så kallade "shabeh positionen". Där ströks barnets armar och fötter ut som ett kryss, eller med båda armarna uppsträckta på samma sida. De utsträckta lederna hålls fast av kedjor som skär djupt in i hand- och fötterna. Sawyar Abu Turkki, 15 år, har ritat en teckning som visar hur hon var fästspärrad "shabeh" på en järnställning. Varje gång hon försökte röra sig skär de hårda järnkedjorna hennes rygg. Behandlingen har gett Sawyar skador för livet, både fysiskt och psykiskt.

Israel har ratificerat och förbundet sig att följa FN-konventionen om barnrättskonventionen, Artikel 37, vilken:

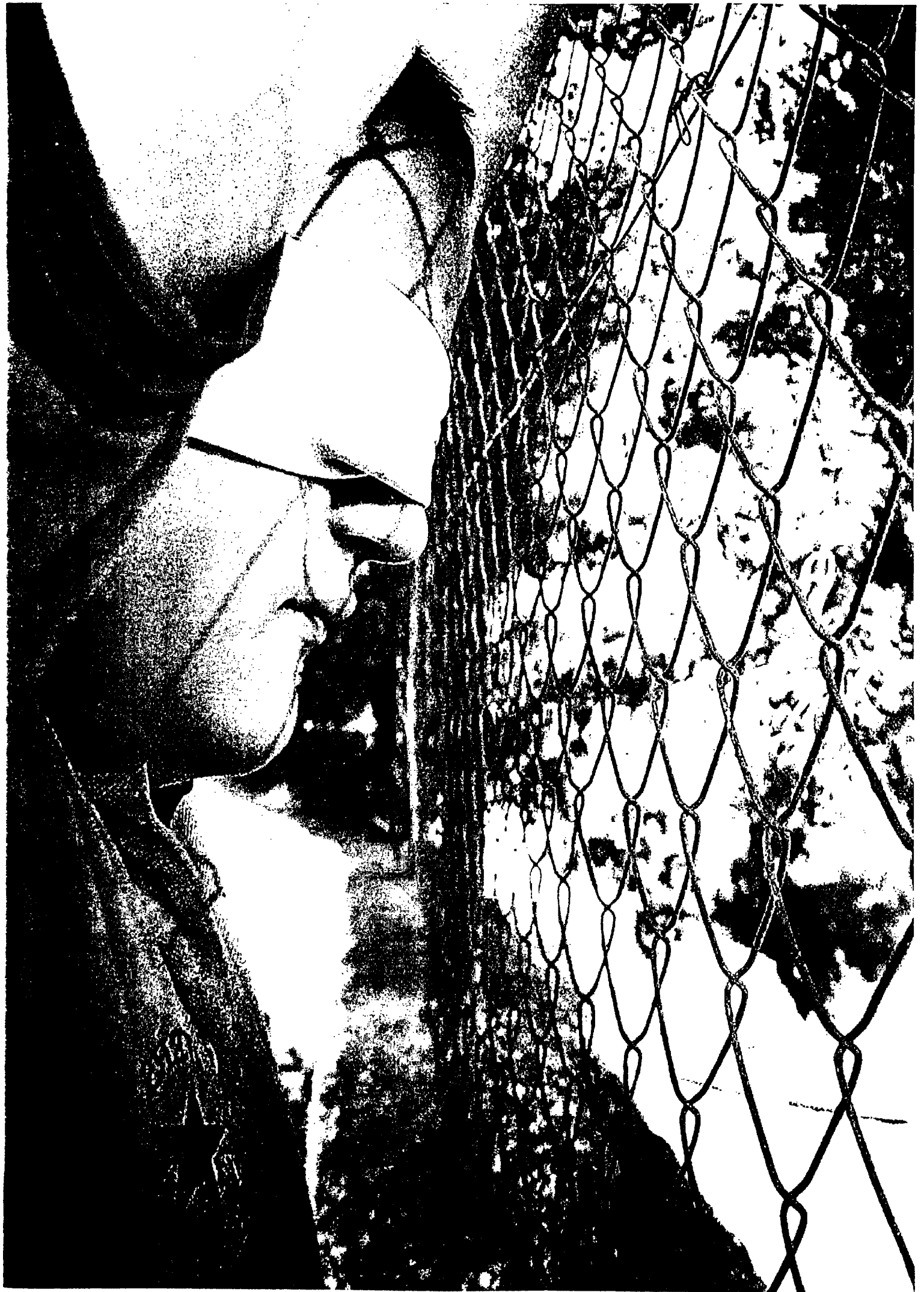
Skydd mot tortyr och dödsstraff, frihetsberövande:

Konventionsstaterna ska säkerställa att

- (a) inget barn får utsättas för tortyr eller annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning. Varken dödsstraff eller livstids fängelse utan möjlighet till frigivning får ådömas för brott som begåtts av personer under 18 års ålder;*
- (b) inget barn får olagligt eller godtyckligt berövas sin frihet. Gripande, anhållande, häktning, fängslande eller andra former av frihetsberövande av ett barn ska ske i enlighet med lag och får endast användas som en sista utväg och för kortast lämpliga tid;*
- (c) varje frihetsberövat barn ska behandlas humant och med respekt för människans inneboende värdighet och på ett sätt som beaktar behoven hos personer i dess ålder. Särskilt ska varje frihetsberövat barn hållas åtskilt från vuxna, om det inte anses vara till barnets bästa att inte göra detta, och ska, utom i undantagsfall, ha rätt att hålla kontakt med sin familj genom brevväxling och besök;*
- (d) varje frihetsberövat barn ska ha rätt att snarast få tillgång till såväl juridiskt biträde som annan lämplig hjälp som rätt att få lagligheten i sitt frihetsberövande prövad av en domstol eller annan behörig, oberoende och opartisk myndighet samt rätt till ett snabbt beslut i saken.*

Sawsans visar sin teckning från fängelset.

Övriga viktiga artiklar i Barnkonventionen:

- Artikel 1 Definition av "barn"
- Artikel 2 Icke-diskriminering
- Artikel 3 Barnets bästa
- Artikel 6 Rätt till liv och utveckling
- Artikel 12 Rätt att bli hörd
- Artikel 24 Rätt till hälso-och sjukvård
- Artikel 28 Rätt till utbildning
- Artikel 40 Straffprocess och kriminalvård

Viktiga internationella konventioner

FN:s konvention om barnets rättigheter (1989)

Konventionen mot tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning (1984), artiklarna 1 och 16;

Den fjärde Genève-konventionen angående skydd för civilpersoner i krigstid (1949), artiklarna 27, 31, 32, 49 och 76.

– Jag grät som ett litet barn, säger Ali. Tårarna
forsade ur mina ögon. Och jag såg att min
mamma satt och grät på sin plats i rätten.
Men vi var förbjudna att prata med varandra,
vi fick inte byta minsta ord med varandra.

Ali Hamida, 17 år:

Så rädd har jag aldrig någonsin varit. Soldaterna verkade inte ha några spärrar som helst. Jag var säker på att jag skulle dö den natten.

KLOCKAN VAR HALV ETT på natten den 11 juli 2001 när den israeliska militären stormade familjen Hamidas hus. Hela byn vaknade upp. Kraftiga strålkastare, fastsatta på militärjeeparnas tak, skar sönder mörkret och riktade sina ljus mot tvåvåningshuset. Istället för att lugnt knacka på porten, bröt sig ett 100-tal maskerade och tungt beväpnade soldater in genom alla andra öppningar som finns i huskroppen: fönster, terassdörrar och den olåsta plåtdörren uppe på det platta taket där husets kvinnor brukar hänga tvätten. Ali Hamida, som fyllt 15 år den sommaren, var nere hos sina farföräldrar på första våningen. Uppe på andra våningen fick Alis far, Muhammed, visa upp sitt ID-kort och räkna upp alla sina åtta barn. När truppens ledare hörde den näst yngstes namn, Ali Hamida, sa han: "Det är honom vi är ute efter. Var är han?"

- Jag fattade ingenting, säger Ali. Jag försökte minnas om det var något för längesen som jag skulle ha kunnat gjort. Men jag kunde inte komma på någonting.

Ali leddes ut i handklovar till en av militärjeeparna. Hans mamma Hyyam, som tidigare fått uppleva hur hennes äldste son blev bortförd på ett liknande sätt, blev utom sig av oro och undrade vart de skulle föra Ali. "Vi ska bara ta med honom till Ma'ale Adummim. Han är hemma igen om en kvart", sa den maskerade ledaren. Ma'ale Adummim är den israeliska bosättning som ligger närmast byn Azzariyyeh. Ali var bara klädd i ett par shorts och en t-shirt. Innan han fördes ut ur huset hade han bett att få ta på sig lite mer kläder, men blev nekad. På väg ut till jeepen frågade han en gång till: "Vad har jag gjort? Vad är det ni vill mig?" Enda svaret blev att det skulle han få reda på när de kom fram till Ma'ale Adummim. Ali kände hur skräcken växte inom honom. Men det fanns inget han kunde göra. Jeepens bakdörrar slog igen om honom. Därinne i den trånga och ljudisolerade jeepen inleddes den värsta natten som Ali nånsin upplevt i sitt unga liv.

- Fem soldater kastade sig över mig inne i jeepen, berättar Ali. Någon slet upp min t-shirt och drog den över mitt huvud, så att jag inte kunde se. Jag kunde bara höra. Medan de slog och sparkade mig, skrek de svordomar och fula ord

på hebreiska. Några uttryck kände jag igen, de kallade min mamma och mina systrar för horor. En av soldaterna verkade väldigt nervös. Jag kunde höra det på hans röst, han andades häftigt, som om han höll på att egga upp sig till ett våldsamt utbrott. Jag har aldrig blivit så rädd i hela mitt liv. Jag var fullkomligt övertygad om att han skulle döda mig.

Misshandeln pågick medan militärjeepen fortfarande stod parkerad i byn, utanför Alis hem. Men 15-åringen visste att det inte var någon idé att skrika på hjälp. Ingen skulle höra honom genom de ljudisolerade pansarväggarna. Och om någon hade hört honom, vad skulle de kunna göra? Ali var helt utlämnad till soldaterna. Efter ett tag rullade jeepen iväg och misshandeln höll upp för stunden. Framme vid bosättningen förde två av soldaterna upp Ali för en trappa. Han hade fortfarande t-shirten uppdragen över huvudet och kunde inte se var han trampade. Varje gång han snubblade över trappstegen, hänskrattade soldaterna. Ali knuffades in i ett rum. Där väntade förhørsledaren.

– "Varför kastar du sten"? skrek han på mig så fort jag kom in i rummet, säger Ali. Sen försökte han skrämma mig genom att ropa högt: "Var är batongerna? Har vi någon elektricitet? Är hundarna här? I nästa sekund kastade han sig över

mig. Det kändes som jag hade hans knytnävar och hårda stövelsparkar över hela kroppen. Och hela tiden skrek han: "Din djävla runkare! Varför kastar du sten, din förbannade djävel?"

Jag trodde han skulle slå sönder vartenda ben i min kropp. Jag klarade inte av att ta emot mer stryk och ropade: "Snälla, sluta!" Men han fortsatte slå och hotade med att de skulle döda hela min familj om jag inte bekände. Då blev jag ännu mer rädd än förut och sa: "OK, jag ska bekänna."

Först då fick Ali tillåtelse att dra bort t-shirten från huvudet och kunde se var han befann sig. Det var ett litet rum utan fönster. På ena väggen hängde en karta över bosättningen. Förhørsledaren hade slagit sig ner bakom ett skrivbord. En soldat till fanns i rummet, han stod bakom Ali och höll uppsikt över honom. Båda männen var civilklädda och bar vapen. Förhørsledarens pistol låg väl synlig på skrivbordet. Han gjorde anteckningar på ett papper allteftersom Ali motvilligt besvarade hans frågor.

– Jag har ingen aning om vad han egentligen skrev ner på det pappret, säger Ali. Han tjatade om att jag kastat sten, fastän jag nekade till det. Och han ville ha namnen på mina kompisar. Vilka som kastade sten. Om någon av dem också kastade molotovs.

Jag lämnade inte ut någon. Men förhørsledaren gjorde en massa anteckningar.

Så fort förhørsledaren inte gillade hur Ali besvarade en fråga, upprepades hotelserna mot honom och hans familj: "Passa dig jävligt noga! Berätta sanningen, annars..." Till sist blev Ali beordrad att skriva sitt namn längst ner på pappret. Men Ali kan inte läsa hebreiska och vägrade ta pennan.

– Då tvingade soldaten in pennan i min hand, säger Ali. Jag hade handklovar på mig, men han tvingade ner båda mina händer mot pappret medan han höll pennan pressad i min högra näve och fick den att fara fram och tillbaka längs strecket där jag skulle sätta mitt namn. Det såg inte klokt ut, det var klotter över hela pappret. Det liknade inte alls min namnteckning. Men pappret visades senare upp i rätten som min bekännelse.

Nu hade klockan hunnit bli halv fyra på morgonen. Förutom handklovarna fick Ali även bojor kring fötterna. Soldaterna hade vaktbyte och det blev lugnt en halvtimme. Därefter fördes Ali till ett särskilt rum där han fick lämna sina fingeravtryck. När han bad om ett papper för att torka bort färgen från fingrarna, grep den nye soldaten hans händer och tvångstorkade dem på Alis kläder som blev kladdiga av färgen. Samme soldat föste in Ali i ett angränsande rum. Där fanns en elektrisk doppvärmare i en kastrull. Soldaten tog upp elslingan ur det heta vattnet och frågade: "Varför håller du på och kastar sten?"

– Än en gång försökte jag få fram att jag inte kastat sten, säger Ali. Men soldaten lyssnade inte på mig. Han pressade doppvärmaren mot mina fingrar. Smär-

tan från elchocken var så stark att jag vacklade till och föll mot golvet. Sen tvingade han mig upp på fötter igen och knuffade in mig i ett hörn där han började boxas med knytnävarna mot mina könsdelar. Det gjorde fruktansvärt ont. Jag var fortfarande i bojor och kunde inte försvara mig på något vis. Smärtan var så svår att jag föll mot golvet igen. Men soldaten fortsatte puckla på mig i tjugo minuter till. Och hela tiden sprutade det olika svordomar ur munnen på honom.

Det var snart morgon. Ali blev tillsagd att vila sig. Men i samma rum satt fem unga soldater, två kvinnor och tre män, och fikade. Varje gång de såg att Ali höll på att somna i stolen, började de banka på dörren med en käpp. Ali var helt slut. I mer än fem timmar hade han blivit misshandlad på Ma'ale Adummims polisstation. Han visste fortfarande inte vad som skulle hända honom. Hela tiden tänkte han på att han inte skulle komma levande ut från bosättningen. De unga soldaterna skrattade åt honom när de märkte hur rädd han blev för bankandet och ryckte till inför de höga ljuden de gav ifrån sig. Det fanns ett fönster i rummet. Ali kastade då och då en blick upp mot det mörka fönstret. Skulle det aldrig bli ljus? Han hoppades att det snart skulle dagas. Om jag klarar mig fram till morgonen, tänkte han, så finns det en chans att jag kommer ut ur det här med livet i behåll.

Några timmar senare var Ali på väg i en transport till Beit El Detention Center, ett uppsamlingsläger för palestinska fångar utanför Ramallah. Där skulle Ali komma att spärras in i 43 dagar medan hans fall behandlades av militärdomstolen. Efter en vecka fick han träffa Khaled Quzmar, advokaten från DCI. Genom Khaled kunde Ali hålla kontakt med sin familj som inte fick besöka honom i fängelset. Ali fick inte ens ringa hem. Varje gång han bad om att få låna en telefon, blev han nekad. Det skulle dröja en månad, till första rättegångsförhandlingen, innan Ali fick se sina föräldrar. Under den tiden tänkte han ständigt på sin mamma.

– Jag var så orolig för henne, säger Ali. Jag minns vad som hände när min storebror blev gripen för några år sedan. Mamma krisade ihop fullständigt. Hon slutade äta, drack ingenting. Och hela tiden klagade hon över att det gjorde så ont i bröstet. Jag var rädd för att hon skulle bli likadan den här gången.

Varenda morgon Ali vaknade tänkte han på mamma Hyyam. Han är inte en kille som gråter i första taget, säger han. Han brukar hålla sina känslor för sig själv, stoppa in dem djupt inom sig. Men när han såg sin mamma i rätten efter en månads oro och saknad, kunde han inte styra sina känslor längre.

– Jag grät som ett litet barn, säger Ali. Tårarna forsade ur mina ögon. Och jag såg att min mamma satt och grät på sin plats i rätten. Men vi var förbjudna att prata med varandra, vi fick inte byta minsta ord med varandra.

Militärdomstolen anklagade Ali för att ha kastat 30 stenar och bevittnat hur kompisar tillverkade molotov-cocktails. Anklagelsen baserades på den bekännelse som Ali tvingats underteckna under förhöret i bosättningen Ma'ale Adummim. Efter ett tiotal förhandlingar, varav Ali inte fick närvara vid tre tillfällen, dömdes han till två

års fängelse. Det slutliga straffet föregicks av flera diskussioner mellan de tre domarna. En av de israeliska domarna ansåg att det var ett för mildt straff, enligt honom borde 15-åriga Ali bli inspärrad i fem år. Straffet skulle avtjänas på Tel Mond, ett fängelse som ligger utanför Haifa i norra Israel. Samma dag som Ali skulle lämna fånglägret i Beit El och transporteras till Tel Mond blev han och ett tjugotal andra fångar utsatta för en otäck attack av en grupp israeliska soldater.

- Soldaterna stormade in på avdelningen med tårgasmasker för ansiktena, säger Ali.

En av soldaterna, han var drus, kastade in en tårgasbehållare mitt ibland oss. När gasen började utvecklas drabbades folk av panik. Jag såg en kille som blev helt desperat. När han inte kunde andas, rev han sig så hårt på bröstkorgen att det började blöda. Självt försökte jag täcka ansiktet mot gasen. Och hela tiden skrek vi: "Släpp ut oss! Släpp ut oss! Vi måste få luft!" Men soldaterna bara skrattade bakom sina masker. Inte förrän vi hade plågats i 15 minuter fick vi komma ut. Efteråt hörde jag att en av killarna i cellen bredvid hade försökt hänga sig i fönstret.

De två åren bakom Tel Monds murar gick långsamt. Under hela fängelsetiden fick Ali bara träffa sina föräldrar två gånger. Eftersom fängelset ligger i Israel var det mycket svårt för föräldrarna som bor på den ockuperade Västbanken att få tillstånd att resa dit.

Några telefonsamtal fick Ali inte ringa från fängelset. Studier gavs det ingen hjälp att bedriva. Han behövde också vårda skadorna som uppstått efter misshandeln i Ma'ale Adummim, bland annat hade han stora problem med ett knä. Ali kan inte hitta något annat ord för hälsosituationen i fängelset än "vidrig".

- En kille hade fått sin arm avhuggen, fortsätter Ali. Flera smågrabbar som hade blivit beskjutna, gick fortfarande omkring med kulorna i benen. Ingen fick någon ordentlig behandling. Läkarens bot mot allt var Acamol, en sorts värktabletter. Idag har jag fortfarande ont i mitt knä, jag börjar bli orolig att svullnaden aldrig ska lägga sig. Och jag har fått problem med min hörsel, jag hör inte lika bra längre.

När Ali blev frigiven i våras tog alla hans gamla skolkamrater studenten. Det kändes svårt. Han skulle ha velat ta studenten tillsammans med sina vänner. Att börja läsa in ämnena själv, helt på egen hand, känns nästan omöjligt. Fast Ali säger att han ska försöka. Fastän han förlorade två år i fängelset, upplever han ändå inte att tiden var helt bortkastad.

- Jag lärde mig att ta ansvar, säger Ali. Vi bildade studiegrupper i fängelset. Vi som var äldre tog hand om de yngre och läste Koranen tillsammans. Jag lärde också känna människor jag aldrig skulle ha träffat om jag inte hamnat i Tel Mond. Bra människor som jag är glad för att ha lärt känna. Vissa dagar känns det på det här viset. Andra dagar känns det som mitt liv har blivit förstört.

Gripna palestinska ungdomar.

Varje år arresteras 750 palestinska barn

Sedan det palestinska upproret – Intifadan – inleddes mot Israels ockupation för tre år sedan 28 september år 2000 har den israeliska militären gripit och fängslat mer än 2000 palestinska barn. Barnen är i åldrarna 12-18 år. Varav ett mindre antal är flickor. Enligt den israeliska militärlagen betraktas ett palestinskt barn endast som minderårigt upp till 16 år, den vanliga 18-årsgränsen, som också finns i Barnkonventionen gäller endast för barn som är israeliska medborgare.

Under första halvan av 2003 har den palestinska barnrättsorganisationen (DCI) – Palestine (Defence for Children International – Palestine Section) kunna notera en dramatisk ökning i antalet arresterade barn. Barnen som gripits står ofta anklagade för att ha kastat sten för ett år sedan eller i huvudsak tillbaka. De arresterade barnen kommer från alla städer i palestinska syder. Många barn har sin hemort i Hebron, där en israelisk bosättningsgrupp slog sig ner och ockuperar njarat av den gamla staden. En mark för planlagd avgränsning har också utmärts där senaste året i staden Al-Bireh (Qalqilya) där Israel håller på att bygga separationsmuren mellan kusten och Västbanken.

Utsatta befinner sig 750 palestinska barn i Israel fängelser.

FN:s konvention om barnets rättigheter, Artikel 40.

Artikel 40 Straffprocess och kriminalvård (relevanta delar) :

1. Konventionsstaterna erkänner rätten för varje barn som misstänks eller åtalas för eller befunnits skyldig att ha begått brott att behandlas på ett sätt som främjar barnets känsla för värdighet och värde, som stärker barnets respekt för andra mänskliga rättigheter och grundläggande friheter och som tar hänsyn till barnets ålder och önskvärdheten att främja att barnet återanpassas och tar på sig en konstruktiv roll i samhället;
2. För detta ändamål och med beaktande av tillämpliga bestämmelser i internationella instrument ska konventionsstaterna särskilt säkerställa att
 - (b) varje barn som misstänks eller åtalas för att ha begått brott ska ha åtminstone följande garantier:
 - (i) att betraktas som oskyldigt innan barnets skuld blivit lagligen fastställd;
 - (ii) att snarast och direkt underrättas om anklagelserna mot sig och, om lämpligt, genom sina föräldrar eller vårdnadshavare, och att få juridiskt biträde eller annan hjälp vid förberedelse och framläggande av sitt försvar;
 - (iii) att få saken avgjord utan dröjsmål av en behörig, oberoende och opartisk myndighet eller rättsskipande organ i en opartisk förhandling enligt lag och i närvaro av juridiskt eller annat lämpligt biträde och, såvida det inte anses strida mot barnets bästa, särskilt med beaktande av barnets ålder eller situation, barnets föräldrar eller vårdnadshavare;
 - (iv) att inte tvingas att avge vittnesmål eller erkänna sig skyldigt; att förhöra eller låta förhöra vittnen som åberopas mot barnet samt att på lika villkor för egen räkning få vittnen inkallade och förhörda.

Khaled Quzmar: DCI-Palestine's advokat

Barnens advokat, Khaled Quzmar:

Jag känner för varje barn som det kunde ha varit mitt eget.

IBLAND VAKNAR ADVOKATEN Khaled Quzmar mitt i natten och tänker på de palestinska barnen som sitter i fängelse. Då är det svårt att somna om. 39-åriga Khaled har fyra egna barn. De utsatta barnen som tvingas sova i en cell, långt borta från sina föräldrar, kallar han också för "mina" barn. Khaled inledde 1995 sitt arbete som advokat för den palestinska sektionen av DCI (Defense for Children International). Sedan dess har han försökt hjälpa bortåt 1.600 palestinska barn som arresterats av den israeliska militären.

- Varje år grips närmare 700 barn av soldaterna, säger Khaled när vi träffas på kontoret i Ramallah på Västbanken. Det är en siffra som hela tiden ökar. Barnen är i åldrarna 12-18 år. De äldre är som väntat i majoritet, men antalet minderåriga blir allt större. När jag besöker barnen som spärrats in i de israeliska arresteringslägren möter jag ofta småkillar som ännu inte fyllt 15 år.

När det palestinska upproret mot Israel bröt ut hösten 2000, bars det till stor del fram av den unga generationen som aldrig fått uppleva ett liv i frihet. I TV och press kunde vi se hur pojkar i alla åldrar var ute på gatorna och kastade sten mot den israeliska militären. Israel instiftade då militärorder 132. Den ger ockupationsmakten fria händer att gripa och fängsla palestinska barn i åldersgruppen 12-14 år.

- Ibland ser barnen inte ut att vara äldre än min äldsta dotter, hon är tio år, säger Khaled. När jag träffar dem i häktet gråter de ofta, de känner sig ensamma och rädda. Men Israel behandlar dem som vuxna kriminella, hårdföra brottslingar som har narkotika, stöld och dråp på sitt samvete.

Khaled har aldrig haft så många fall som i år. Högen på skrivbordet växer för varje dag. Till hans stora förvåning har det visat sig att många av barnen som gripits under 2003, är anklagade för att ha kastat sten för ett år sedan eller ännu längre tillbaka. Att det kan ha handlat om en engångsföreteelse eller att barnet inte rört någon sten därefter, tas det ingen hänsyn till. Varje månad ökar högen på skrivbordet med ett 50-tal sådana fall.

- Varför ska ett barn straffas i efterskott? säger Khaled. Det känns som om militären har upprättat en sorts "väntelista" för barnen. Troligtvis är det så att barn som greps under det första året av intifadan lämnade ifrån sig en massa namn på skolkamrater och kompisar under förhören. Blir man hotad, slagen och torterad, är man beredd att berätta allt, även sånt som inte stämmer. De

namnen registrerades av militären och sattes upp på en lista som soldaternas prickar av nu.

När ett barn har arresterats kan det dröja upp till 19 dagar innan Khaled ges tillstånd att träffa sin unge klient. Militärorder 1500 ger den israeliska militären, dess soldater och förhållare inom säkerhetstjänsten – Shabak – rätten att hålla barnet isolerad upp till 12 dagar, med ytterligare en veckas förlängning. Det är helt i strid med Barnkonventionen och demokratiska länders lagstiftning som syftar till att värna om de mänskliga fri- och rättigheterna. Det finns två parallella lagsystem i Israel. Ett militärt som gäller för palestinierna på ockuperade Västbanken och Gaza. Och ett civilt rätts-system för Israels egna medborgare. Enligt Israels civila lagstiftning får en minderårig israelisk medborgare inte gripas eller förhöras utan att dess föräldrar, en socialarbetare eller advokat finns vid dess sida. Ett palestinskt barn är berövad den rättigheten.

– När jag äntligen får träffa barnet har det pressats till att bekänna, säger Khaled. Det hör mer till regeln än undantaget att bekännelsen är framtvångad under olika former av hot, misshandel och tortyr. Alla barn jag företrätt har varit med om samma sak, att soldaterna säger: "Om du bara bekänner, skriver ditt namn på det här pappret, så får du gå hem meddetsamma". Men så blir det ju inte, så fort de "bekänt" skickas de iväg till ett fängslager i väntan på rättegång. Militären förnekar naturligtvis att de begagnar sig av de här metoderna, men förra året bistod jag en grabb som visade prov på en oerhörd sinnesnärvaro. När han tvingades sätta sitt namn under en bekännelse, hade han tillfogat på arabiska: "Undertecknat under tvång".

Nästan alla palestinska barn som arresteras – 90 % – är anklagade för att ha kastat sten. Enligt militärorder 53 är maximistraffet tio år om måltavlan varit en soldat/bo-sättare, och 20 år om stenen kastats mot en bil. I praktiken brukar domen bli sex månader till fem år i fängelse. Antalet kastade stenar är avgörande för domen. Under de pressande förhören erkänner barnen ofta att de kastat sten i en omfattning som är helt orimlig.

– Ibland anklagas barnet för att ha kastat sten "600 gånger, två gånger i veckan under tre år", säger Khaled. När jag sitter med en sådan bekännelse, undertecknad av barnet, kan jag inte dra någon annan slutsats än att barnet blivit torterat. Vilket barn skulle själv komma fram till en sån siffra?

– Härondagen berättade en av de israeliska åklagarna för mig att straffen mot barnen kommer att skärpas, fortsätter Khaled. "Ger vi dem hårdare straff kommer de att sluta kasta sten", sa han. Jag tror det är precis tvärtom. Det här är inga kriminella barn. Det här är ungar som upplever att de deltar i en kamp mot ockupationsmakten. Om de får sitta längre tid i fängelset, kommer de också att komma i kontakt med och skolas upp av de äldre, mer erfarna ungdomarna, och då är det inte säkert att de kommer att nöja sig med att kasta sten i framtiden. Men åklagarsidan vill inte lyssna på mig. De är bara intresserade av att straffet blir så kännbart som möjligt.

Varje år har det funnits 10–15 flickor bland Khaleds fall. I år förväntas den siffran att fördubblas. Palestinska flickor är inte ute och kastar sten med pojkarna. När en flicka attackerar den israeliska militären, är hennes protest ofta mer planerad och våldsam till uttrycket. Anklagelserna som riktas mot flickorna involverar knivdåd mot soldater/bosättare, och medhjälp eller förberedelse till självmordsattack. Ofta har de palestinska flickorna upplevt hur de själva eller någon i den närmaste familjen, blivit drabbade av soldaternas eller bosättarnas våld, och därför bestämt sig för att ge tillbaka. Att vara minderårig och av kvinnligt kön är ingen förmildrande omständighet i den israeliska militärdomstolen.

– 15-åriga Huda försökte knivhugga en bosättare. Bosättaren kom inte till skada, men hon dömdes till sex år i fängelse, berättar Khaled. Samma dag Hudas fall var uppe i militärdomstolen, skulle en bosättare som slagit ihjäl en 11-årig palestinsk pojke få sin dom i den civila domstolen. Det rådde inga tvivel om hans brott, flera hade blivit vittne till det brutala överfallet mot pojken som hette Hilmi. Bosättaren blev dömd till sex månaders samhällstjänst.

Många av de arresterade flickornas föräldrar oroar sig djupt för att deras döttrar kan utsättas för olika sexualbrott under förhören och i fängelset. Bara ryktet om en sådan kränkning skulle kunna förstöra resten av en flickas liv den dagen hon blir frisläppt och får återvända hem. Men Khaled tror att flickorna är förskonade från den sortens övergrepp. Med pojkarna förhåller det sig däremot annorlunda.

– De flesta pojkar vågar inte berätta att de utsatts för ett sexuellt övergrepp, säger Khaled. De är livrädda för att det skall komma ut till andra, något som soldaterna väl känner till. Jag känner till fall där barn har gått med på att bli kollaboratörer för att soldaten inte ska låta våldförandet bli känt i barnets närmaste krets, hemma i bostadsområdet eller byn.

Det finns stunder när Khaled upplever att hans arbete som barnens advokat känns som en hopplös uppgift. Då tvivlar han på om han är till någon nytta alls. Fastän barnen och deras föräldrar inte förväntar sig att bli rättvist bemötta av det israeliska militärstyret på de ockuperade områdena, ställer de trots allt mycket av sitt hopp till Khaled.

– Jag känner att jag ständigt sviker människor, säger Khaled. Kanske är det inte som advokat jag gör min största insats. Utan som en sorts socialarbetare. För stödjer jag inte barnen i fängelse och fungerar som en förbindelselänk mellan dem och deras föräldrar, finns det ingen annan som kan göra det. Men i militärdomstolen är mina händer praktiskt taget helt bakbundna. Det enda jag kan göra vid rättegångsförhandlingen är att försöka förhandla fram ett lägre straff än det åklagaren åberopat, att till exempel få ett år i fängelse att bli omvandlat till 6 månader. Men jag har aldrig lyckats få någon att bli frikänd. Det kommer helt enkelt aldrig att hända.

أعطونا الطفولة

Give ^{us} Our ^{Childhood}

Ett decennium i barnets tjänst

Den palestinska sektionen av DCI (Defence for Children International) bildades 1992. Huvudkontoret ligger i Ramallah, med lokalrepresentanter i flera av de större städerna på Västbanken och Gaza. Sedan starten har organisationen haft som sin målsättning att värna, beskydda och tillplysa om de palestinska barnens rättigheter. Den största och viktigaste delen av DCI-Palastines arbete består av att stödja och ge fri rätts hjälp av de palestinska barn som arresteras och fängslas av den israeliska militären. I dagsläget företräder DCI-Palastines advokater två tredjedelar av samtliga palestinska barn som grips och ställs inför rätta i de israeliska militärdomstolarna.

Vid sidan av att erbjuda juridisk assistans och sakkunskap kan lägger och analysera barnrattsorganisationen fortlöpande det palestinska barnets ställning och livsvillkor under de svåra förhållanden som råder under ockupationen. DCI-Palastine ägnar sig också åt opinionsbildningsarbete, dels riktar man sig till omvärlden om de palestinska barnens situation, och dels inriktat man delägna samlade insynen att öka medvetenheten om vilken avsaknad barnens rättigheter i centrum. Rätt till Barnen stödjer DCI-Palastines program på Västbanken sedan 1997.

Avslutning

HUNDRATUSENTALS PALESTINSKA BARN på Västbanken och i Gaza förnekas dagligen rätten att leva ett liv i trygghet under normala uppväxtförhållanden. Det militära våldet är överallt närvarande i deras livsmiljö. Utegångsförbud och militära avstängningar utsätter dem för livsfara och hindrar dem att röra sig fritt. Rätten till skolgång, hälsovård, lek och rekreation kränks varje dag. I de palestinska städerna och byarna på Västbanken och i Gaza finns inga barnvänliga eller skyddade miljöer där våldet och den pågående Intifadan kan tänkas bort ens för ett ögonblick. Barnen lever under svår psykosocial stress och många drabbas av allvarliga symtom, som hotar deras normala utveckling. Barn som arresteras och fängslas av israelisk militär är en särskilt utsatt och marginaliserad grupp som är i behov av extra stödsatser för att kunna försvara sina rättigheter. De som blivit utsatt för grova rättskränkningar behöver tillfriskna både fysiskt och psykiskt, få självkänslan tillbaka och kunna leva igen med sin familj, skolan och kamraterna.

Samtidigt är det viktigt att arbeta i närmare dialog med familjer och grupper i lokalsamhället. Det fortsatta gemensamma arbetet ska också inriktas på ett starkare program för psykosocialt stöd och återanpassning efter fängelsetiden, där ungdomarna själva kan vara med och påverka sin framtid.

Rädda Barnen har ett kontor i Jerusalem tillsammans med brittiska Save the Children. Stöd ges i första hand till palestinska frivilligorganisationer bland annat till Defence for Children International –Palestine section, som stöder barnen genom internationellt och lokalt påverkansarbete samt juridiskt och socialt stöd. Den verksamhet som Rädda Barnen stöder finns främst på Västbanken.

Rädda Barnen har också tillsammans med brittiska Save the Children under de senaste fyra åren lagt fram rapporter om de palestinska barnens situation och rättigheter vid FN's kommission för de mänskliga rättigheterna i Genève.

De allvarliga kränkningarna av de palestinska barnens rättigheter måste uppmärksammas mer av internationella biståndsgivare, FN, EU, internationella och lokala MR-organisationer liksom av den Palestinska Myndigheten. Krav måste ställas på den israeliska regeringen att tillämpa Barnkonventionen och dess skyddsregler på de ockuperade områdena.

Rädda Barnen kräver:

- Att Israel respekterar och tillämpar Barnkonventionen för de palestinska barnen på Västbanken och i Gaza och fullföljer sina internationella åtaganden enligt folkrätten.
- Att Israel omedelbart upphör med sin rättsstridiga behandling av de barn som redan befinner sig i israeliska arresteringsläger och fängelser och ger barnen det juridiska skydd och den behandling om de har rätt till enligt Barnkonventionen
- Att mer resurser satsas för att möjliggöra juridiskt skydd och psykosocialt stöd till palestinska barn och ungdomar i riskzonen.
- Att Israel upphör med de långvariga utgångsförbud och avstängningar som hindrar palestinska barn att åtnjuta sina grundläggande rättigheter och ta sig till skolor och sjukhus utan att riskera livet eller utsätta sig för fara.
- Att de arresterade och fängslade palestinska barnens situation uppmärksammas av regeringar, internationella och nationella aktörer med krav på att de ska få sina rättigheter enligt Barnkonventionen uppfyllda.
- Att internationella övervakare för mänskliga rättigheter skickas till Västbanken och Gaza och att särskilda barnrättsövervakare finns med.

Referensmaterial:

Children of the Second Intifada: Defence for Children International – Palestine section, Juni 2003, finns på www.dci-pal.org

DCI-PS Annual Report 2002 finns på www.dci-pal.org

DCI-PS Child Prisoner Briefings och **Freedom Now** kampanjen, www.dci-pal.org

Growing up under Curfew – Safeguarding the basic rights of Palestinian children, Save the Children Sweden och Save the Children UK, March/May 2003)

Rädda Barnens Nyhetsbrev från Västbanken – Gaza www.rb.se

Question of the Violation of Human Rights in the occupied Arabterritories, including Palestine, Report of the Special Rapporteur of the Commission on Human Rights, Mr. John Dugard, on the situation of human rights in the Palestinian territories occupied by Israel since 1967. (E/CN.4/2002/32), (E/CN.4/2003/30) www.un.org

*Rädda Barnen kämpar för barns rättigheter.
Vi väcker opinion och stöder barn i utsatta
situationer i Sverige och i världen.*

Rädda Barnen

Save the Children Sweden

107 88 Stockholm
Telefon: 08-698 90 20
Fax: 08-698 90 25
E-post: info@rb.se
www.rb.se/bokhandel
Post/bankgiro 90 2003-3